

Új Város

5000 FIATAL
LOPPIANÓBAN

A testvériség hálója

Egy nap a népek egységéért

EGYENJOGÚSÁG?

Örülök, hogy az Új Város felvállalja egyes témáknak a szokásostól eltérő megközelítését is, pl. a női egyenjogúságét az áprilisi szám Férfiszerep? című írásában. Ha megengedik, hozzátenném én is a meg-látásaimat.

Annak a híve lennék, hogy a nők nőként lehessenek egyenjogúak, a férfiak pedig férfiként. Jelenleg ugyanis nem ez a helyzet, sőt nem is közelíti ezt.

Szerintem a nőket „csöbe húzták” az úgynevezett egyenjogúsággal. Nem köztudomású, de a női egyenjogúság témája akkor merült fel, amikor az ipari forradalom előrehaladtával az összes férfi munkaerő a gyárakba került, de még újabb munkás kez-ekre volt szükség. Bár gyerekeket is alkal-maztak, az igazi tartalékot a nők jelentet-ték. Mivel lehetett rávenni őket a gyári munkára? Az egyenjogúság propagandájá-val: nekik is joguk van dolgozni. A férfiak munkabérének értékét pedig csökkentet-ték, hogy a nők szükségét is érezzék az egyenjogúság kihasználásának, vagyis hogy ne a gyerekneveléssel, ne az otthoni teen-dőikkel és ne a családi fészkek melegen tar-tásával foglalkozzanak, hanem menjenek a gyárakba, ahogy a gazdasági érdek dik-tálja.

A kezdeti „átverés” még ma is tart. Mennyi pejoratív jelző forog közszájon a sokrétű és változatos otthoni munka leér-tékelésére!

A nőkkel szembeni igazságtalanság főleg az, hogy női mivoltukban nem értékeli őket a társadalom. Se a férfiak, se a nők. Az anyaság leggyakrabban csak annyiban érdemes szóra, amennyiben zavarja a kar-riert, rontja a fiatalos szépséget. A nőket annyiban értékeli, amennyiben képesek férfi módjára kereső munkában dolgozni, akár a család rovására is. Vagyis ha „egyenjogúak”. Ha női mivoltában értéke-lik, akkor inkább csak a felszínt, és akkor is megalázóan. Nagyon jól jelzi ezt a női test árucikké silányítása már a minden-

napjainkban is, pl. a reklámokban. A „fej-lett” és „szabad” nyugaton százezerszám-ra prostitúcióra kényszerített kelet-európai nők durva megalázásában a „demokrati-kus” férfiak tízmilliói veszik ki részüket.

A nők nagy részét külső nyomással arra kényszeríti a társadalom, akár még a saját családja is, hogy megölje magzatát. Sze-gény meg azt hiszi, hogy az önrendelkezés alapján ő maga dönt. Hogy saját csodála-tos nőiségét eltemesse.

A hatalmas gyógyszergyárak érdekeinek megfelelően a nőket, az ő egészségüket sújtja a fogamzásgátlás terhével a társada-lom, szabad utat nyitva a gátlástalan sze-xuális életnek. A természetes születéssza-bályozás korszerű, de egyszerű módszerei-ről és hasonlóan magas hatékonyságukról szóló hiteles információkat a nőgyógyász-ok, az oktatás, a könyvkiadás és a média gyakorlatilag elzárják. Pedig a természetes módszerek nemcsak hasonlóan hatásosak, mint a hormontabletták, nemcsak az egészség kímélésében összehasonlíthatatla-nul jobbak, hanem abban is, hogy a szüle-tésszabályozás közös gondjára közös, egyenjogú, a férfi és a nő egymásra figyelé-sét, egymás elfogadását segítő megoldást nyújtanak.

A nők kizárólagos kiváltsága a gyerme-kek világra hozatalának egész, csodálatos folyamata, a személyiséget új dimenziókra nyitó élménye, és ez mindig is így marad. A férfiak „egyenjogúsága” a természet elren-deződése révén kiköszörülhetetlen csorbát szenved. Ezen túl a férfiak élete általában rövidebb, biológiai okokból, s ezek hatását a társadalmi környezet csak fokozza. Ma-gyarországon a férfiak átlagosan 7 évvel rövidebb ideig élnek, ennivel kevesebb ide-ig részesülnek nyugdíjban. Negyven száza-lékuk meg sem éri a hatvanadik születés-napját.

Az iskolában a tananyag alapvetően nőies elvárásait főképpen nők közvetítik minden szinten. Ezeknek természetesen a lányok sokkal jobban meg tudnak felelni, mint a fiúk. Ezért érnek el lényegesen jobb

eredményeket a lányok. Évekig figyeltem gyerekeim iskolájában, hogy az év végi ju-talmakat milyen arányban kapják. A jel-lemző eredmény: nyolc-három a lányok ja-vára. A férfiképességek nem bontakozhat-nak ki, kifejezetten elnyomják őket az is-kolában. Egyik barátom kisfiának tanító nénije hosszasan panaszkodott a gyerekre, végül összefoglalta: „Olyan fiús!” A felvé-teli követelmények is a lányokra vannak szabva, így nem csoda, hogy a felsőoktatás-ban – néhány, férfiasnak tekintett szak ki-vételével – a lányhallgatók jelentősen töb-ben vannak. Így a tanári pálya elnöiesedé-se fokozódik, a férfiak nem is olyan lassan kiszorulhatnak sok diplomás szakmából.

A válások több mint 90%-át a nők kez-deményezik, mert „megéri”: a gyereket, a lakást és a gyerektartást szinte automati-kusan nekik ítéli a bíróság. A férfi mehet Isten hírével, alig van esélye egzisztenciájá-nak újraépítésére. Más okok mellett ezért is három-négyszer annyi a férfi a hajlékta-lanok és az öngyilkosok között.

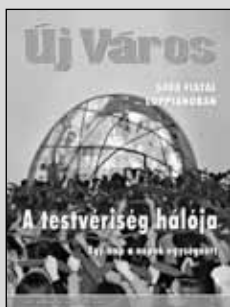
Újabb támadás a családon belüli erő-szak témájának szítása: „a férfiak isznak, és verik a feleségüket”. El kell távolítani a tettelegességre vetemedőt, az ártatlan, szenvedő nőt meg kell védeni. Mintha nekik nem lenne oroszlánrészük – persze sokkal finomabb, tetten sem érhető szóbe-li és lelki agresszióval – abban, hogy jónéhány férfi idáig süllyed, vagy infarktus éri.

Csak néhány szembeötlő jelenséget so-roltam fel, a teljesség igénye nélkül.

A nőkkel és a férfikkal szembeni igaz-ságtalanságok mindaddig súlyosak marad-nak, amíg a méltóságukat nem tartják tiszteletben. Mindenki a saját méltóságát, a saját és a másik nem méltóságát egy-aránt, hogy a férfiak férfiként, a nők pedig nőként lehessenek valóban egyenjogúak.

A saját életünkben nem kell megvár-nunk a társadalmi szintű javulást. A mási-kért élő ember számára ugyanis nem két-séges a szeretett személy méltósága.

Smohai Ferenc

Badnár Sándor

Új Város

Közéleti kiadvány ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja (www.fokolare.hu)

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25. Számlaszám: 11705008-20434836

Felelős kiadó: Tóth Ilona

Szerkesztőségi cím: 1163 Budapest, Kisterenyé u. 54.

Telefon: 328-0785. Fax: 403-5400. E-mail: ujvaros@fokolare.hu.

Felelős szerkesztő: Bartus Sándor

Munkatársak: Aranyi Krisztina, dr. Bakacsi Viktória, Fábíán Zsuzsa, Fábri Andzsej, dr. Ferenzi Éva, id. Frivaldszky János, Himmer László, Hortoványi Emőke, Horváth Viktória, dr. Kiss Imre, Körmendy Klára, Maucha Kristóf, Nyitrai Eleonóra, dr. Óvári László, Rieth Zsuzsanna, Smohai Ferenc, Stipkovits Gábor, Sudár Balázs, Tóth Judit, Tóth Pál, Varga Krisztina, Vizsolyi László

Nyomdai előkészítés: Roko Art Bt.

Nyomtatás: Kapitális Kft. Debrecen. Felelős vezető: Kapusi József.

TESTVÉRLAPJAINK: Olaszország: **Citta Nuova (CN)**. Amerikai Egyesült Államok: **Living City**. Argentína: **Ciudad nueva**. Ausztrália: **New City**. Belgium: **Nieuwe Stad**. Brazília: **Cidade Nova**. Bulgária: **Nov Sviat**. Cseh Köztársaság: **Nove mesto**. Dánia: **Ny Stad**. Franciaország: **Nouvelle Cité**. Fülöp-szigetek: **New City**. Hollandia: **Nieuwe Stad**. Horvátország: **Novi Sviyet**. Japán: **Uno**. Kanada: **Nouvelle Cité**. Kenya: **New City-Nouvelle Cité**. Kína: **San Sing**. Kolumbia: **Ciudad Nueva**. Korea: **Cumul**. Lengyelország: **Nove Miasto**. Libanon: **Cité Nouvelle**. Litvánia: **Naujasis Miestas**. Nagy-Britannia: **New City**. Németország: **Neue Stadt**. Pakisztán: **Hayat**. Portugália: **Cidade nova**. Románia: **Oraş Nou**. Spanyolország: **Ciudad Nueva**. Svédország: **Enad Värld**. Szlovákia: **Nové mesto**. Szlovénia: **Novi svet**. Uruguay: **Ciudad Nueva**. Venezuela: **Ciudad Nueva**.

Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap üzletág
Előfizethető a Kiadónál
Éves előfizetési díj 2005-re: **3600 Ft**.

- Az Élet ígéje**
- 4 Amit Isten kér tőlünk**
- Európa**
- 6 Európa: történelem és lélek**
- Párbeszéd**
- 11 A szegények barátai**
- Fiatalok**
- 13 A testvériség hálója**
- Kultúra**
- 16 Gyönyörű sorsra hivatva**
- Családi műhely**
- 18 Egy rendhagyó születésnap ajándék**
- 19 „Egészséges” iskolákat szeretnénk**
- Máriapolik**
- 20 Ottmaring, egy ökumenikus városka**
- Arckép**
- 22 A reménység hídjá Budapesttől Jeruzsálemig**
- Megkérdeztük**
- 24 A gyógyító zene**
- 25 Szüntelenül imádkozzatok!**
- 25 Flow – a boldogság titka**

Szemerkenyi Réka

EURÓPÁRÓL, MAGUNK KÖZÖTT

Magyarország egyéves Európai Unió tagsága kapcsán sok elemzés jelenik meg ezekben a hetekben arról, hogy mit jelentett az első év a magyar gazdaság számára, sikerült-e jól kihasználni az Unió tagság adta lehetőségeket.

Van azonban egy másik kérdéssor, ami legalább ennyire fontos, de nem kapott ekkora teret a közgondolkodásban: milyen Európa is az, amibe belecsöppentünk, valóban olyan-e, amilyennek ideál-képünkben ismerjük, s legfőképp, olyan-e, ami – legjobb hitünk szerint – be tudja teljesíteni hivatását saját polgárai és a világ javára?

E képben Európa a kereszténység, a görög-latin kultúra, a felvilágosodás otthona, az emberiség nagy feltalálásainak egyik jelentős motorja. A hétköznapijainkban viszont Európa az értékek viszonylagosságának, összekuszálódásának színtere, egy technokrata bürokrácia, mely – míg részletkérdéseket szabályoz – éppen önnön szürkésége okán hagyja háttérbe szorítani néhány alapvető értékét.

Azok a – nagyrészt mélyen keresztény – felelős politikusok, akiket az európai egyesülés alapító atyáinak nevezünk, azért dolgoztak, hogy abból a történelmi és kulturális közösségből, ami kontinensünket jellemzi, valódi erkölcsi közösség váljon, egy sokszínű, de koherens geopolitikai térség létrehozásával. Mert hitték, hogy csak így tudja betölteni Európa a hivatását mind saját polgárai, mind a világ érdekében.

De van-e, lehet-e hivatása egy kontinensnek? Olyan, ami magába foglalja az őt alkotó nemzeteket, de amely mégis több, mint az alkotóelemek összessége?

Ha Európa történelmét nézzük, szinte mindegyik korszakának volt egy sajátos jellemzője. Csak a legutóbbi két évszázadban, az európai államok megpróbálták kiterjeszteni dominanciájukat a többi kontinens fölé, majd szinte elpusztították önmagukat, az egész világot magukkal rántva. Ám éppen, mivel megszenvedték történelmüket, az európaiak megértették, hogy a más nemzeteken való uralkodás hosszútávon nem célravezető út saját érdekeik képviselésében.

Ilyen tapasztalatokkal indult el Európa egy történelmien új kapcsolati rendszer kiépítése felé 1945 után. Első lépésként közös nevezőre kellett hozni az európai nemzeteket, s ezt koronázta meg a 2004-es nagy bővülés. A második lépés – aminek mára érkezett el az ideje – egy olyan külpolitika kialakítása, amiben a kontinens saját értékei egy új diplomáciai logikán alapuló nemzetközi kapcsolatrendszer kialakítását szolgálják.

Íme ennek néhány pillére: Európa önmagát „lágy hatalomként” definiálja, azaz nem elsősorban katonai, hanem gazdasági és diplomáciai eszköztárat kíván használni a nemzetközi politikában. Ugyanakkor elismeri, hogy hatékony csak az a diplomácia lehet, amely nem hátrál meg az igazság támogatásától. Ennek eszköze a preventív elkötelezettség, vagyis olyan külpolitikai stratégia, amelynek célja együttműködéssel megelőzni a feszültségek kialakulását.

Azaz van önálló arca Európának, ami több, mint az őt alkotó államok összeadott nemzetközi profilja. Ráadásul ez a stratégia új alapokra helyezi a nemzetközi kapcsolatokat. Ennek megvalósítása lesz Európa számára a következő évtized nagy kihívása. Ezért oly fontos nem hagynia, hogy a technokrácia irányítsa: hogy hatékonyan tudjon közreműködni a nagy nemzetközi feladatok megoldásában. A mi nagy lehetőségünk pedig ma az, hogy a kontinens alkotó részeként alakíthatjuk Európa arcát e felé az új diplomácia felé.

AMIT ISTEN KÉR TŐLÜNK

Chiara Lubich

Amikor Jézus elhagyta Kafarnaum városát, meglátta a vámnál ülő Máté nevű adószedőt, akit foglalkozása miatt az emberek megvetettek. Másokon nyereszkeskedő uzsorásnak és kiszákmányolónak tekintették. Az írástudók és farizeusok a nyilvános bűnösökkel egy kategóriába sorolták őt, ezért Jézus szemére vetették, hogy „a vámosok és bűnösök barátja”, és együtt étkezik velük.

Jézus – nem törődve a kor társadalmi szokásaival – hívta Mátét, hogy kövesse őt, és elfogadta ebédre szóló meghívását. Így tett később Zakeussal is, a jerikói vámszedők vezetőjével. Amikor kérdőre vonták, hogy miért teszi, Jézus azt válaszolta, hogy a betegeket jött gyógyítani és nem az egészségeseket; nem az igazakat jött hívni, hanem a bűnösöket. Ez a meghívása is egy bűnöshöz szólt: „Kövess engem!”

Jézus ugyanezekkel a szavakkal fordult a tó partján Andráshoz, Péterhez, Jakabhoz és Jánoshoz is. Bár más szavakkal, ugyancsak erre hívta Pált is a damaszkuszi úton.

Ez így folytatódott az évszázadokon át; minden népből és nemzetből számtalan férfit és nőt hívott magához, és így tesz ma is. Belép életünkbe, különböző helyeken és különböző módokon találkozik velünk, és újra elismétli nekünk hívását, hogy kövessük őt.

Személyes kapcsolatra hív bennünket, hogy vele legyünk, ugyanakkor meghív bennünket arra is, hogy együttműködjünk vele az új emberiség nagyszerű tervének megvalósításában.

Jézusnak nem számít, hogy gyengék, bűnösök és nyomorúságosak vagyunk. Szeret minket, és olyanak választ ki bennünket, amilyenek vagyunk. Szeretete átalakít minket, és erőt ad ahhoz, hogy válaszoljunk neki és kövessük őt, ahogy Máté is tette.

Mindannyiunkat különlegesen szeret, mindannyiunk számára különleges életutat és hivatást tartogat. Ezt a szívünk mélyén érezzük meg a Szentlélek sugallatára, bizonyos körülmények révén, vagy azok tanácsai és útmutatásai által, akik szeretnek minket. A legkülönfélébb módokon nyilvánul meg, mégis ugyanazt a szót visszahangozza: „Kövess engem!”

Emlékszem arra, amikor megértettem, hogy Isten hív engem.

Horacio Conde

Nagyon hideg téli reggelen történt, Trenóban. Édesanyám megkérte a húgomat, hogy hozzon tejet egy két kilométerre lévő helyről. A nagy hideg miatt ő nem akart elmenni, és a másik húgom is visszautasította a kérést. Akkor megszólaltam: „Anyukám, elmegyek én.” Fogtam az üveget, és elindultam. Félúton különös dolog történt: az volt a benyomásom, mintha megnyílt volna az Ég, és Isten arra hívott volna, hogy kövessem őt. „Add nekem magad teljesen” – hallottam a szívemben.

Olyan egyértelmű hívás volt, hogy azonnal válaszolni akartam rá. Beszéltem róla a gyóntatómnak, aki megengedte, hogy örökre Istennek ajándékozzam magam. Ez 1943. december 7-én történt. Sohasem leszek képes arra, hogy kifejezzem mindazt, amit aznap a szívemben éreztem: Istennel kötöttem házasságot. Mindent várhattam tőle.

Ez a hívás nemcsak életünk döntő pillanatára érvényes, Jézus minden nap elismétli nekünk. „Kövess engem!” – javasolja leg egyszerűbb hétköznapi kötelességeink teljesítése közben. „Kövess engem” – abban a próbatételben, amit át kell ölelni; abban a kísértésben, amit felül kell múlni; abban a szolgálattételben, amit meg kell tenni...

Hogyan válaszoljunk hívására?

Úgy, hogy azt tegyük, amit Isten kér tőlünk a jelenben, mert az mindig különleges kegyelmet hordoz.

Kötelesszük hát el magunkat ebben a hónapban arra, hogy határozottan Isten akaratának szenteljük magunkat: annak a testvérnek, akit szeretnünk kell, a munkának, a tanulásnak, az imádságnak, a pihenésnek, annak a tevékenységnek, amit éppen végzünk.

Meg kell tanulnunk minden pillanatban meghallani a szívünk mélyén Isten hangját, ami lelkiismeretünk által is szól, és megmondja nekünk, hogy Ő mit kér tőlünk. Késznek kell lennünk arra, hogy mindent feláldozva teljesítsük a kérését.

„Add meg nekünk, ó Istenünk, hogy ne csak napról napra szeressünk egyre inkább téged, mert lehet, hogy túl kevés napunk van hátra. Add meg nekünk, hogy minden jelen pillanatban teljes szívünkkel, lelkünkkel és erőnkkel szeressünk téged abban, ami a Te akaratod!”

Ez a legjobb módja annak, hogy kövessük Jézust.

¹ vö. Mt 11,19; 9,10-11

HÁRMAS EGYÜTLÉT

Családunkban történt egy haláleset, amit hosszú betegség előzött meg. A betegségre vonatkozó titkolódzások a férjemmel együtt megértelék bennünk, ha bármelyikünk beteg lesz, őszintén megmondjuk egymásnak egészségünk állapotát.

Az idő múlásával világossá vált, hogy a férjem rákos. Megdöbbentő volt mindkettőnknek ez a felismerés, de néhány hónap elteltével kicsit megnyugodtunk. Tovább éltük a megszokott mindennapi életünket, csak jobban figyeltünk egymásra.

Minden egészségi változást kiértékelünk. Sokat beszélgetünk a várható jövőről, benne a halál jelenlétéről is. Ez az őszinteség olyan erőt adott mindkettőnknek, hogy az újabb és újabb leépülésekre együtt tudtuk kimondani: „legyen meg az Úr akaratát”.

Tulajdonképpen vidáman és boldogan éltünk a betegség éveit alatti is. Amikor az utolsó napot töltöttük együtt egy buda-

pesti kórházban, részben imádkozva, részben beszélgetve, megjegyezte: „Nagyon szeret engem az Isten, mert megengedi, hogy a te karjaidban halhatok meg”. Valóban így történt. Az egész napi ottlét után este haza akartam menni, de hirtelen az a gondolatom támadt, jó lenne mellette tölteni az éjszakát. Engedélyt kaptam az ottmaradásra, és így valósult meg a kívánsága. Természetesen egyikünk sem sejtette, hogy már hajnalban egy időre elbúcsúzunk egymástól.

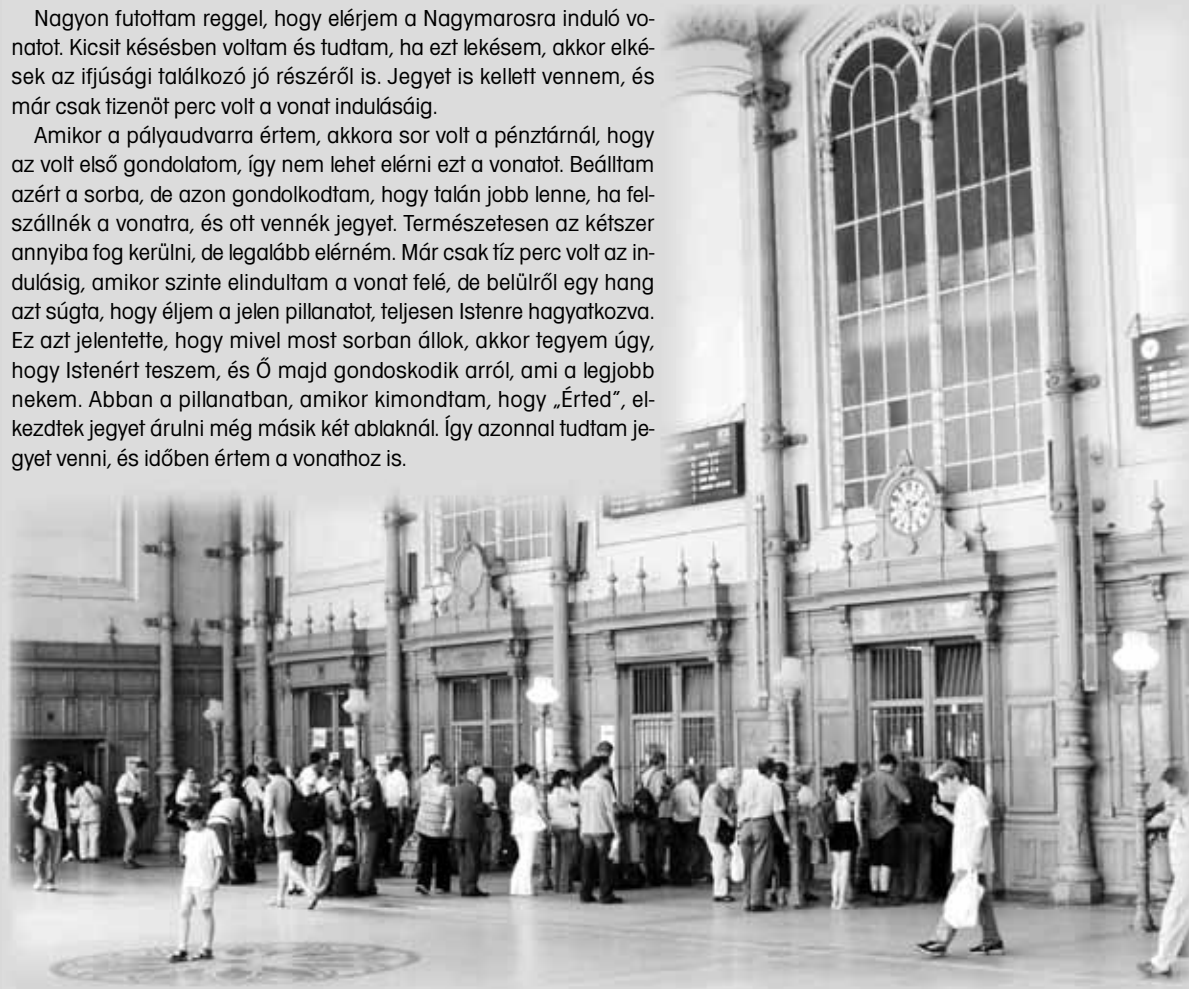
Csodálatos élmény volt számomra ez a hármass együttlét: Jézus, Ő meg én. Soha nem gondoltam, hogy egy szerettünk eltávozása, ami fájdalmas esemény, ilyen megnyugvást, békeességet és szeretetet hagyhat maga után, ha Isten ezt jelenlétével megszenteli.

D. Klára

A JELEN PILLANAT

Nagyon futottam reggel, hogy elérjem a Nagymarosra induló vonatot. Kicsit késésben voltam és tudtam, ha ezt lekésem, akkor elkések az ifjúsági találkozójó részéről is. Jegyet is kellett vennem, és már csak tizenöt perc volt a vonat indulásáig.

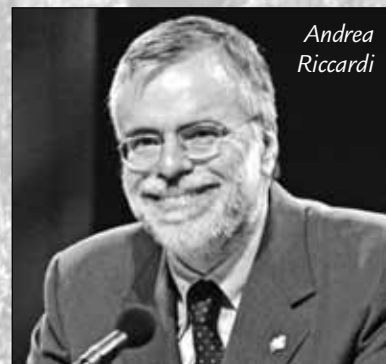
Amikor a pályaudvarra értem, akkora sor volt a pénztárnál, hogy az volt első gondolatom, így nem lehet elérni ezt a vonatot. Beálltam azért a sorba, de azon gondolkodtam, hogy talán jobb lenne, ha felszállnék a vonatra, és ott vennék jegyet. Természetesen az kétszer annyiba fog kerülni, de legalább elérném. Már csak tíz perc volt az indulásig, amikor szinte elindultam a vonat felé, de belülről egy hang azt súgta, hogy éljem a jelen pillanatot, teljesen Istenre hagyatkozva. Ez azt jelentette, hogy mivel most sorban állok, akkor tegyem úgy, hogy Istenért teszem, és Ő majd gondoskodik arról, ami a legjobb nekem. Abban a pillanatban, amikor kimondtam, hogy „Érted”, elkezdtek jegyet árulni még másik két ablaknál. Így azonnal tudtam jegyet venni, és időben értem a vonathoz is.

Bartus Sándor

EURÓPA: TÖRTÉNELEM ÉS LÉLEK

Részletek Andrea Riccardi olasz történész, a Sant'Egidio közösség alapítójának beszédéből, mely 2004. május 8-án az „Együtt Európáért” elnevezésű nemzetközi találkozón hangzott el Stuttgartban, ahol a keresztény mozgalmak és közösségek a maguk tapasztalataival és eszközeivel kívántak hozzájárulni Európa egyetemes hivatásának, a népek közötti békének és egységnek a megvalósításához.

Andrea Riccardi

EURÓPA történelme messzire nyúlik vissza. Bár ma egy teljesen egyforma, globalizált világban élünk, észre kell vennünk, hogy a mai Európa, ez a különleges földrész milyen sokféle örökséggel rendelkezik: látjuk ezt városainkon, melyek még nagyjából emberformájúak, ezt bizonyítják a műemlékeink és életmódunk; ezt látjuk önmagunkban. Különböző vallási, és egyben egymástól nagyon eltérő történelmi örökséggel találkozunk.

Európa egy és sokféle, és ez a sokféleség a nyugati katolikus-protesztáns kultúrából és a keleti bizánci kultúrából adódik. Némely ország – mint pl. Olaszország, Franciaország, Belgium, Spanyolország – számára maga a laikus létnek is sajátos jelentése van. Más országokban meg ott van a kommunizmus fájdalmas időszakának negatív lenyomata. Európa egy és sokféle.

A történelme egy olyan földrészé, amely egy és sokféle, de amelyben ez a sokféleség felfuvalkodott, s esztelen háborúhoz vezetett. A XX. századi Európa két hihetetlen méretű hábo-

rúban örölte fel erejét, melyek mind világháborúkká váltak. A másodikat áthatotta a náci és fasiszta örület, annak az ideológiának az erőszakosságával, amely szerint az egyik nép magasabb rendű a másikkal...

Európa történelme drámái, de nem végzetes. Amikor Európáról beszélünk, akkor gondolatban elmegegyek Auschwitzba, hogy emlékezzem zsidók millióira, akiket ok nélkül megfosztottak életüktől, akik itt éltek a sok évszázados antiszemita gyűlölet ellenére kontinensünkön. A zsidókkal együtt megöltek sok száz ezer embert: cigányokat – a nacionalizmustól mentes kis nomád népet – lengyeleket, szlávokat, fogyatékosokat és még sokakat...

Európa történelme nem vált végzetessé. Megkezdődött az európai egyesítés folyamata. Ahogy világháborút jelentett az Európában dúló háború, úgy ma az európai békének kell világbékévé válnia. Am távol vagyunk még attól, hogy ezt az álmot megvalósulni lássuk. Az Európai Unió békét akart hirdetni Európában. Mi viszont reméljük, hogy hol-

nap az egész világnak fog békét hirdetni...

A lélekből való Európának a világ életében a Lélek gyümölcseit kell teremnie. Azt mondja az apostol: „A Lélek gyümölcsei pedig: a szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal 5,22) Ezért az új évszázad küszöbén mi az evangélium szerint akarunk élni, ami megnyitja a szíveket a Léleknek, és a béke, a szeretet, a szolidaritás gyümölcseit termi. Hisszük, hogy a különböző mozgalmak összefogásából – mely különbözőségeikben, valamint az érzések és a hit mély közösségében valósul meg – a jó ereje fel tud törni, és gátat tud szabni a gonosznak. A közös imádságból felfakadhat a szeretet ereje. Eszter könyvében azt olvassuk, hogy a sötét kilátások közepette az egész népet félelem fogta el. De Mardókeus álmot látott: „Könyörgésük szavára kis forrás fakadt, amely bővizű nagy folyóvá dagadt. Fényesség támadt, felvirradt a nap, az elnyomottak fölül kerekedtek...” (Eszter 1,1h-1k). ■

ELJUTNI KRISZTUSHOZ

Részlet Erdő Péter bíboros, prímás, április 28-án Székesfehérvárott mondott beszédéből, a „Magyarok Nagyszombatjával az Európai Unióba” országfelajánló imádság egyéves évfordulóján. A város teret nevezett el a boldogemlékű II. János Pál pápáról.

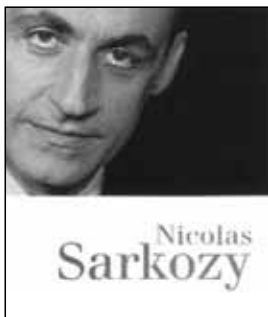
Egy évvel ezelőtt hazánk történelmében korszakos fordulat ment végbe: tagjai lettünk az Európai Uniónak. Azóta is folyik a vita és a töprengés arról, mi ennek az uniónak az alapja, mi adja kulturális azonosságát, vannak-e sajátos értékei. És minél inkább átgondoljuk a kérdést, minél inkább beleütközünk a további bővítéssel vagy a jogalkotással kapcsolatos gyakorlati problémákba, annál világosabb, hogy az Európán kívüli világban elterjedt vallások követőit is tisztelet illeti meg, a távoli népek kultúráját is értékelnünk kell, de mindehhez nekünk az alapot a világnak és az embernek az a bibliai képe adja meg, amely szerint az ember méltósága abból ered, hogy magán viseli a teremtető Isten képét. A Szentnek, a hétköznapi világunk fölött álló feltétlen valóságnak az erejében törekedhet az ember mindig arra, hogy

Bodnár Sándor

jesebb igazságot, az önmagát kinyilatkoztató isteni szeretetet mondja el.

Az Unió polgáraiként nekünk is feladatunk tehát, hogy a valóság és az igazság képviselőjével szilárdságot, hitet és reményt adjunk földrészünk népeinek, hogy méltón képviseljük népünk kultúráját és keresztény hitünket az egész világon. Hitünk értékeinek elismerését, az ember igazi javáért érzett felelősséget láthatunk abban, hogy Székesfehérvár városa teret nevez el II. János Pál pápáról. Legyen ez a név alkalom arra, hogy a történelem egyik legnagyobb pápájára emlékezve eljussunk magához Krisztushoz.

AZ ÁLLAM, A VALLÁSOK, A REMÉNY

A magyar származású Nicolas Sarkozy a vallások megbecsüléséért so-

kat tett Franciaországban. Mind külügyminiszterként mind pedig pénzügyminiszterként meggyőzően érvelt a vallás szerepéről egy laikus társadalmon belül. Végre, nemzedékének francia politikusai közt van valaki, aki meri kimondani, hogy a vallások szociális és kulturális hozománnyal rendelkeznek, lelki és erkölcsi mondanivalójukon túl – kommentálja az esetet Henri-Louis Roche, társalapító, a francia Nouvelle Cité igazgatója.

Az állam, a vallások, a remény című könyve is tanúskodik a józan észről, a bátorságról, és a hitről, mégpedig anélkül, hogy bárkit ugyanazokra a végkövetkeztetésekre kötelezne.

A józan észről ezt írja: „A nagy vallások hívei nem kérnek semmi egyebet, csak azt, hogy a hitüket szabadon élhessék. Nehezen

fogadják, ha veszélyt hozó, fenyegető elemnek tekintik őket. Miért van az, hogy a társadalom olyan magától értetődően türelmes a mindenféle-fajta csoport, társulás vagy kisebbségi viselkedés irányában, ugyanakkor megvetéssel viseltetik a vallások iránt? Ezt az állapotot igazságtalannak tartják.”

A bátorságról: „Napjainkban az állami szervek a kulturális-, a sportegyesületeket, a csoportokat, a klubokat ezrével támogatják anyagilag... Miért nem részesülhetnek segítségben épp a vallásos egyesületek? Nincs ebben semmi forradalmi, tökéletesen összecseng a francia laicizmussal.”

A hitről: „Nem tudjuk a fiatalokat nevelni, ha kizárólag az időszerű, az anyagi értékekre alapozunk, és azon túl a közérdekre. Igen fontos a vallási nevelés, mert a fiataloknak felkínált cselekvések közül ez az egyetlen, ami nem az egyéni igények kielégítése körül forog csakis vagy főként. Arra kényszeríti az embert, hogy kilépjen magából, és új távlatokra nyitja ki a szívét: a másásra, az életre, arra a sajátjaágos tervre, amit Isten elkép-

Alain Boudre

A nagy párizsi mecset: a muzulmánok helye a francia társadalomban alapvető kérdéseket vetett fel a hívó emberek szerepével és jogállásával kapcsolatban.

zelt. Ebben ott található az ember világban elfoglalt helye, mint közösségi sors, amelyből mindenki részesül.”

XVI. BENEDEK ÉS KORUNK ÚJ KIHÍVÁSAI

NEMCSAK szolgálat jut annak, aki pápa lesz, hanem karizma is – állapította meg még Wojtyła pápával kapcsolatban *Andrea Riccardi* történész. – Benne egy karizmatikus személyiség vált pápává, vagy talán helyesebb lenne úgy fogalmazni, hogy II. János Pál karizmatikus módon élte meg pápai szolgálatát.

Már a konklávé előtt elhangzott: Wojtyła, az Wojtyła volt. A leendő pápának szánt tanácsok között pedig szerepelt az is, hogy az új pápa ne akarja utánozni elődei karizmáját, inkább saját személyes adottságait igyekezzen kamatoztatni. Ne feledjük, a Szentlélek minden pápának ad kellő érzéket és külön kegyelmet, hogy képes legyen válaszolni kora kihívásaira.

► Folytonosság

Ratzinger pápaságával összefüggésben a folytonosságot emelik ki a megfigyelők. A „menjünk tovább” felhívással maga XVI. Benedek ezt rögtön világossá tette, még a Szent Péter székesegyház erkélyéről elhangzott első szavaival. Azzal, hogy a II. vatikáni zsinat örökségét tekin-

ti iránymutatónak és inspiráló forrásnak, mintegy ki is jelölte pápasága vezérfonalát.

Központi helyet kap továbbá a II. vatikáni zsinat szellemében fogant „emberkép”, amit II. János Pál pápa tovább érlelt, és ami az utóbbi időben különösen a bioetikával, általában pedig a hit és a tudomány kapcsolatával foglalkozó kutatásokkal gazdagodik. A ma embere az egyházi tanítás és a divat diktálta gondolkodás között „imbolyog” – fogalmazott a még bíboros Ratzinger, a konklávé megnyitáskor mondott beszédében. Ekkor hívta fel a figyelmet a „relativizmus diktatúrájának” a veszélyére, mely „semmit sem fogad el állandónak, és ezzel hagyja, hogy az én, és az én akarata váljék a végső mércévé.” Hol erre a gyógyír? XVI. Benedek számára a gyógyír: Jézus, aki az „igazi humanizmus mércéje”. Csak a Jézusba vetett, „szerebben megvalósuló hit tud egységet teremteni.”

XVI. Benedek – fejti ki elemzésében Riccardi professzor – a kereszténység történetében mélyen gyökerező nevet választott magának. Szent Benedekét, aki a férfi és a nő szerzeteseknek az atya, aki a liturgiából és a hitből kiindulva annyira megváltoztatta Európa életét. Benedek pápa „a hit központi szerepére hívja fel a figyelmet a keresztény

XVI. Benedek pápa, Karol Wojtyła utódjának a programja: zsinat és béke, fiatalok és párbeszéd.

életben, mint ahogy II. János Pál is, akinek a bíboros Ratzinger hűséges munkatársa volt”. Riccardi emlékeztet arra, hogy az új pápa, aki egyike volt a mostani konklávén azon kevés résztvevőinek, akiket még VI. Pál nevezett ki bíborossá, a múlt század és a jövő reménye közötti folytonosságot képviseli. Mint mondotta: „A jövő ezzel a pápával még meglepetéseket tartogat”.

► Béke, emberi jogok, és világléptékű kormányzás

A béke, a szegénység leküzdése, az emberi méltóságon alapuló jogok tiszteletben tartása, a háborús és humanitárius szükséghelyzetek orvoslása nemzetközi szervezetek segítségével: valószínűleg ezek lesznek az új pápánál a népek és államok kapcsolatát érintő legfontosabb kérdések.

Vissza kellene nyúlni a „benedeki örökséghez” – mondja a nemzetközi jog professzora, Vincenzo Buonomo. Felfrissíteni Nurziai Szent Benedek elképzelését a különbözőségeiben

Komoly kihívás elé állítja az új pápát az a súlyos helyzet, ami az emberiségre nehezedik, és azok a feladatok is, amelyek a katolikus egyházban megoldásra várnak. II. János Pál pápaságának rendkívülisége csak fokozza az elvárások súlyát.

CN (3)

egyesült Európáról, és XV. Benedek pápának az iránymutatásait a békével kapcsolatban.

Mindezek vetületeként fontos az együttműködés melletti folyamatos elkötelezettség, a konfliktusok békés megoldására való törekvés, a vállalt kötelezettségek betartása, és a közös javak védelme. Jól kell meghatározni a szuverén állam fogalmát, mely nem rekeszthet ki másokat; vagy az föld észszerű kezelését, ahol az állam, a jövő nemzedékek érdekeit is szem előtt tartva, nem engedi, hogy az a kizsákmányolás eszköze legyen. Előtérbe kerülnek az etikai alapon irányított nemzetközi intézmények, melyek megszüntetik azokat a hátrányokat, amik a jelenlegi működést leginkább fékező demokratikus irányításból származnak. A nemzetközi jog konkrét alkalmazása így képes lenne a béke gyümölcseit teremni, mely az állammal szemben a személy elsődlegességére építene, és az emberiség egyetlen családjának az elvére, a világléptékű „struktúrákban” való gondolkodás helyett – hangsúlyozza Buonomo.

► A reménység jele

A legfontosabb az lesz, hogy az egyház tudjon egyre inkább reményt adni korunk emberének, tudja megéreztetni vele, hogy a megváltás már megtörtént, és a még megoldásra váró feladatok ellenére igenis hatékonyan működik. Az egyház hivatása, hogy egyre jobban szolgálja az embereket, különösen is a legutolsókat, a veszteseket. Az a feladata, hogy sokak szívét megnyissa, akik már mindennel el vannakelve – legalábbis a gazdag országokban –, mégis boldogtalanok.

A Sant'Egidio közösséget alapító Andrea Riccardi szerint ma az állhatatosság jelenti a legnagyobb kihívást. Egész népekről felejtkeztek meg, akiknek továbbra is reményt kell adni; a keresztény élet közép-

pontjába pedig továbbra is az imádságot kell állítani – mint a világ megváltoztatásának „erőszakmentes fegyverét”. A háborús időkben és a terrorizmus rettegésében továbbra

is az értelmes és bátor párbeszéd fontosságára kell ráirányítani a figyelmet. Érvelni az együttélés szükségessége mellett, mert ez az egyedüli módja annak, hogy közös jövőnket építsük.

► Pápaság és kollegialitás, szinódusok és püspöki konferenciák

Mindmáig nyitott, régóta többféle szempontból vizsgált kérdések ezek, de az elképzeléseket még nem sikerült közös mederbe terelni.

Az egyház nem demokrácia, nem kell másolnia a társadalom polgári struktúráit. Természetesen, a tekintély gyakorlásának módja azért változhat, például, hogy nagyobb súlyt kapjon a kollegialitás, de még inkább azért, hogy újra megjelenjen a II. vatikáni zsinat által felkeltett lelkesedés. Ennek a szélesebb körű feladatmegosztásnak és részvételnek a szinódusok és a püspöki konferenci-

ák adhatnának értelmet – megújított működési elvek alapján.

► Péter primátusa és az ökumenizmus

Még a Szixtuszi kápolnában, a bíborosi kollégium előtt mondott beszédében hosszasan taglalta az ökumenizmus kérdését Ratzinger pápa. Azonnal feladatául tűzte ki, hogy „fáradtságot nem kímélve munkálkodjon a Krisztus követői közötti teljes és látható egység megteremtéséért”. Emlékeztetett arra is, hogy „nem elég a jó szándék kifejezése”. A „lélekhez szóló és a lelkiismeretet mozgásba hozó konkrét tettekben” jelelte ki a követendő utat.

► Párbeszéd a más vallásokkal és a különböző kultúrákkal

A népek közötti kapcsolatban és a béke megőrzésében – a világszerte megjelenő fundamentalista terrorizmus és a jelentős méreteket öltő elvándorlás miatt is – egyre inkább központi szerepet kap a vallások közötti párbeszéd. XVI. Benedek biztosította minden más vallás hívőjét, hogy „az egyház tovább kívánja folytatni velük az ember és a társadalom valós érdekét szem előtt tartó nyílt és őszinte párbeszédet.”

XVI. Benedek hasonló módon biztosította azokat is, akik „a lét alapvető kérdéseire keresik a választ, de még nem találtak rá”. Végezetül „erőfeszítést és odaadást” nem kímélve tovább kívánja folytatni az elődje által megkezdett „ígéretes párbeszédet a különböző kultúrákkal, mert a mindenki számára jobb jövő előfeltétele a kölcsönös megértés”.

Semmi kétségünk afelől, hogy az új pápának intelligenciájából és óriási felkészültségéből adódó sokoldalú képességei épp e téren fognak megnyilvánulni a leginkább az új évezredben.

Paolo Loriga–Vizsolyi László

A SZEGÉNYEK BARÁTAI

„A barátság a szeretet konkrét megélése apró, de személyes gesztusokban és a hűségben.” Interjú Szőke Péterrel, a Sant’Egidio közösség egyik vezetőjével.

Bartus Sándor

ASANT’EGIDIO közösség nemrég komoly nemzetközi elismerésben részesült: „Az emberségért, a békéért és a népek közötti testvériségért” végzett munkájáért megkapta a *Balzan-békedíjat*.

A közösség alapítója, *Andrea Riccardi* történész az olasz közéletben és nemzetközi szinten egyaránt ismert személyiség. Az új közösségek és lelkeségi mozgalmak II. János Pál pápa által kezdeményezett, a Szent Péter téren közel négyszázezer résztvevővel megtartott 1998. pünkösdi találkozója után az elsők közt kötelezte el magát a mozgalmak közti egység építésében. Magyarországon a nyolcvanas évek végétől ismerős a mozgalom, gyakran hallani róluk – néha Szent Egyedre magyarosított néven.

„A közösség hivatása, karizmája az evangélium továbbadása. A szegényeknek nagy szükségük van az evangéliumra, de nem csak nekik – mondja találkozásunkkor *Szőke Péter*; a magyarországi közösség társfelelőse. Az egész világnak nagy szüksége van rá, hisz még »maga a természet is sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását«. A világ sóvárog a béke után, amit csak Isten adhat, és amit az evangéliumból meríthetünk. És itt nemcsak a távoli, nem a média érdeklődésének a homlokterében zajló, egyébként részben elfeledett háborúkra gondolok. A béke több, mint a háború hiánya. Szükség van a megbékélésre idősek és fiatalok között, szükséges a megbékélés a szegényekkel, és a párbeszéd is a

Esti látogatás az utcán élő barátainknál

Margit néni születésnapját ünnepeltük

A Sant’Egidio közösség 1968-ban jött létre Rómában, a II. vatikáni zsinat másnapján, annak gyümölcseként. Mára világiakból álló, negyvenezer tagot számláló mozgalommá vált, akik az evangélium továbbadásában és a szolgáló szeretetben munkálkodnak Rómában, szerte Olaszországban és több földrészen, a világ több mint hatvan országában.

A közösség első magvai a ’68-as diáklázadásokkal egyidőben, annak légkörében csíráztak ki. *Andrea Riccardi* és barátai, az evangélium olvasása közben érezték a hívást, hogy a szolgáló egyházat éljék ott, ahol gyűlölet, kitaszítottság és szegénység uralkodik.

Sammy barátunk 25. születésnapján a Burger Kingben

különböző identitású és kultúrájú emberek képviselői között. A közösségünk által vállalt szolgálatok ennek a megbékélésnek kívánnak apró, de konkrét, személyes jelei lenni, Magyarországon is: az idősek látogatása a szociális otthonokban, a hajléktalanok felkeresése városaink utcáin szendviccsel és forró teával, vagy éppen az idei nagyhéten is megtartott imádság korunk vértanúinak emlékeztérére. Az emlékezés is szolgálat, az is az evangélium hirdetése: megbecsülni azok örökségét, akiknél az evangélium iránti hűség nagyobb értéknek bizonyult saját életük megmentésénél, az elmúlt évtizedek és napjaink drámai történelmi helyzeteiben vagy éppen a mindennapokban.”

A szegények és az imádság iránti hűség nagyon fontos: „Azt is szoktuk mondani, hogy a közösséghez tatózókat arról lehet megismerni, hogy mindegyiknek van legalább egy szegény barátja.” De mis is a barátság? „A barátság a szeretet konkrét megélése apró, de személyes gesztusokban és a hűségben. Emlékezni nemcsak arra, ami nekem fontos, hanem arra is, ami a testvéremnek vagy egy szegénynek. Barátság az, amikor nemcsak azoknak vagyunk a barátai, akik olyanok, mint mi. Ha csak azokat szeretjük, akik minket is szeretnek, mi különös van abban? – kérdezi tőlünk maga az Úr Jézus. Barátság az, amikor meghívunk egy ünnepre valakit, aki nem tud visszahívni. A barátság az ingyenesség tere egy olyan világban, ahol

egyre kevesebb dolgot adnak ingyen.”

Szóke Péter jogot végezett Budapesten. Első munkahelye a Külügyminisztérium volt, ahonnan a közelmúltban került át az Európai Ügyek Hivatalához: „A nemzetközi kapcsolatok iránti érdeklődésem is közrejátszik abban, hogy megértettem, mit jelent az egyház és a közösség egyetemessége a maga konkrétságában. A közösség alapítója, Andrea Riccardi gyakran tanácsolja nekünk: egyik kezünkben legyen a Biblia, a másikban az újság, hiszen keresztényként arra kapunk kegyelmet, hogy az Ige fényénél olvassuk a történelmet. A történelemben élni nyitottságot kíván, párbeszédet másokkal, és mindebben az Úr szava szolgál világossággul lépteinkhez, ahogyan a 118. zsoltár énekl.”

A kezdetekről is kérdezem, a közösséggel való első találkozásáról: „Akkor, 1989 augusztusában, huszonhárom éves egyetemista voltam. A római közösségből velem közel egyidős fiatalok jöttek Budapestre. Azért, hogy beszéljenek tapasztalataikról, az életükről, és egy héten át minden este imatálálkozót tartsanak a Belvárosi templomban. Elbeszéléseikből, abból, ahogyan viselkedtek – ami egyszerre volt elmélyült és nagyon vidám – azt éreztem, hogy ezek a fiatalok valamiképpen jobb, komolyabb keresztények, mint én. Én ugyanis – az evangéliumi gazdag ifjúhoz hasonlóan –, talán elmondhattam magamról, hogy hitünk törvényeit kora ifjúságomtól megtartottam, mégis hiányzott valami: keveset tettem másokért, a rászorulóért, a szegényekért. Jézus azt kéri

Bartus Sándor (2)

követőitől, hogy vele járjanak. Az ő útja akkor a szegényekhez, a nehéz helyzetben lévőkhöz, a kétségbeesettekhez vezetett, és oda vezet ma is. Ha próbáltam is korábban olykor segíteni, egyedül nagyon nehezen ment. Ezek a római fiatalok pedig elvittek minket az Aga utcai gyermekotthonba, és így ők vezettek be engem, a budapestit, saját városom szegényeinek a világába. Az állami gondozott gyerekek az életben szinte semmit nem kaptak mindabból, ami nekem kijutott: szerető család, jó iskola, védett környezet. Hozzájuk képest nagyon gazdag voltam. Azóta megismertem más szegényeket, közelebb és távolabb egyaránt, de az első találkozás meghatározónak bizonyult.”

Szóba kerül a háború, amely minden szegénység szülője. „A háború egyik oka az lehet, hogy az ember a saját erejében bízva keresi a boldogulást, saját érdekeinek érvényre juttatását, ami Isten nélkül csak mások rovására történhet. Több irgalomra és kevesebb ítéletre lenne szükség az emberek részéről. Arra, hogy alkalmazzuk az arany szabályt az egyes ember életében és a történelemben is: tégy úgy mással, ahogy szeretnéd,

2005. február 6., a Sant'Egidio Közösség születésnapján: Szóke Péter, a magyarországi közösség társfelelőse, egyben kiváló zenész.

hogy veled tegyenek; kívánd azt a másik népnek, amit a saját népednek kívánsz.”

A közösség Magyarországon is a Sant'Egidio nevet használja. „Ennek oka az egységes névhasználat – magyarázza Péter – és az, hogy a közösség tulajdonképpen nem Szent Egyedről, hanem a róla elnevezett kis római templomról, a Sant'Egidio templomról kapta a nevét, bár Szent Egyed, mint a gyengéket gyógyító szent, kedves a szívünknek.”

Arra a kérdésre, hogy mit jelent a közösség számára a Balzan-díj, így válaszol: „Nagy öröm és megtiszteltetés olyan díjazottak társaságában lenni, mint XXIII. János pápa vagy Kalkuttai Teréz anya. A békedíjjal járó pénz pedig lehetővé teszi számunkra, hogy újabb afrikai országban kezdjük meg az AIDS-betegség kezelését.” ■

2004 szeptemberében került megrendezésre Milánóban a XVIII. Nemzetközi Béketalálkozó: „Különböző vallású és kultúrájú emberek egy új humanizmusért”. Az első találkozót II. János Pál pápa hívta össze Assisiben, 1986-ban. Majd az elkövetkező években a Laikusokért Felelős Pápai Tanács Elnöke felkérte a Sant'Egidio közösséget, hogy a továbbiakban vállalja el az évenkénti megszervezését.

A TESTVÉRISÉG HÁLÓJA

Loppiano volt a célja idén is azoknak a fiataloknak, akiket az egység és a testvériség maradandó és hiteles magtapasztalása vonzott ide, ebbe a Firenze melletti városkába. Ez alkalommal a május elsejei ünnepre mintegy ötezer fiatal érkezett a világ „legifjabb” városába.

Bodnár Sándor

TÖBB mint harminc éve, 1971. május elsején kezdődött minden: néhány száz fiatal, hosszú hajjal, hátizsákokkal, már túl a nagy nyugati koncertek és a Woodstock korszakán. Ázsiai, afrikai, dél-amerikai dallamok adták a háttérét annak az Arno-völgyi találkozónak, ahol már akkor az egész világ képviseltette magát.

Akkor volt Vietnam, ma szeptember 11. és Irak van; az akkori fiatalok „virágot az ágyúba” jelszót skandáltak, a maiak szivárványszínű zászlókat lengetnek mindenfelé; az az autóstop kora volt, a maiban az Interneten száguldozol – de a jobb világ vágya, a béke és a testvériség álma ugyanaz ma is.

A dalok költészete élön tartotta, erősítette a legnehezebb eszmék jelenlétét a szívünkben, és a szabadságát, fennlen hirdetve: „nem változtunk meg vezényszóra”.

A zene nyelvén mondta el a *Gen Rosso* és a *Gen Verde* itt, Loppianóban is, hogy érdemes nagy ideálokért élni, érdemes elindulni a testvériség útján, érdemes az egyesült világ építésébe fektetni fiatal, egészséges energiáinkat.

Egy olyan városban, mint Loppiano – mely a minden nemzethez, fajhoz tartozó lakosaival, a vallásokkal folytatott párbeszédével az egyetemes testvériség valóságos laboratóriuma –, a zene ma is közös nyelv, mely ezt a hatalmas kihívást, a világot jobbra tévő szándékot kíséri.

Május elsején buszok kigyózó sora érkezik fiatalok ezreivel Loppianóba évről évre. Sokféle akció kötődik ehhez a tavaszi rendezvényhez, széles teret nyitva a testvériség konkrét megtapasztalásának. Pénzügyi alapok gyűjtése a nyomor sújtotta országok megsegítésére; üzenetek és telefonösszeköttetés földünk háborús pontjaival. Idén a figyelmünk a Szentföld felé fordult, ahol évek óta vérszesen apad a zarándoklatok sora a jelenlegi helyzet miatt, ami következtében rengeteg arab, keresztény és muzulmán veszítette el munkáját. De élő marad a béke melletti elkötelezettség az egész év során, a koncertek, a békemenetek, a találkozók és az egyéb rendezvények kapcsán. Ezek már önmagukban is lehetőséget nyújtanak az együttműködésre más szervezetekkel, csoportokkal. És hirdetik azt a meggyőződést, hogy a különbözőség a gazdagság szinonimája, hogy a szeretet az egyetlen hathatós fegyver, mely képes átalakítani a világot.

Bodnár Sándor (3)

A jelenlévő ötezer fiatalat délelőtt négy fórum várta, négy helyszínen. Feltették a kérdést: a testvériségnek hol van a helye, és mi a szerepe a művészetben, a médiában, a politikában, a sportban?

Dóczy Veronika egy fél évet Lopianóban töltött. Itt tartózkodását ez a május elseje koronázta meg. A művészeti fórum programjának zenei része volt rájuk bízva:

„Ahogy az ott eljátszott darabunk megszületett, nem úgy indult, mint ami végül lett belőle: mindenkinek megvolt a maga elképzelése. Nálunk főként klasszikus hangszerek voltak, a fiúknál viszont gitár, dob, amik könnyedebb stílust képviselnek. Szerettünk volna mégis együtt dolgozni. Végül egy létező darabból kiindulva – a saját gondolatainkat hozzáírva – egy komplex darabot alkotunk. Szép volt, ahogy napról napra haladt előre, mindenki elvesztette, és újra megtalálta az ötleteit.

Talán ennek köszönhetően értettem meg egy fontos dolgot. Volt közöttünk olyan, aki zenei pályára készül, én viszont csak hobbiból zenélek. Eddig nem is volt világos számomra, miért is hárfázom – bár nagyon szép, és nagyon szeretem. Itt viszont – már régóta gondolkodtam ezen – nagyon konkrét formát öltött, hogy a cél az együtt zenélés. Hiszen akkora többlet van ebben! Szinte azt mondhatnánk, hogy Jézussal együtt zenélünk. Erre érzem most a hívást, bár nem tudom, hogyan tovább.

Nagyon fontos tapasztalat volt, ahogy előkészítettük ezt a napot. Sok program szervezésében vettem már részt, de ez olyan volt, ahol valóságosan Jézussal tettünk tényleg mindent, próbáltuk megfejteni, mi Isten terve. Nem az a jó, ha egy ötletet mindenképp keresztülviszünk, hanem ha együtt megértjük, hogy Isten mit akar abban a pillanatban. Mert ez tudatosságot tenni a városka lelkéről.”

A művészeti fórum végén, a városka különlegesen szép, új templomában kezek emelkedtek a magasba, és egyetlen nagy hálót szőttek kék szalagokból, annak kifejezésésképpen, hogy mindenhova szeretnék elvinni az egységet és a testvériséget. ■

Zakar Edit

Bodnár Sándor (3)

„Ütött a testvériség órája” – ez volt a nap mottója. A testvériséghez vezető út a konkrét szeretet útja. Chiara üzenete is ebből indult ki, de tovább ment egészen addig, hogy mit jelent, amikor Jézus köztünk van. Bárki is van mellettünk, akkor sem lehet kisebb célunk: odáig kell eljutni a testvériségben, hogy Jézus ott lehessen köztünk.

*Tudjátok, a jövő a ti kezetekben van! Ez felelősséget is jelent számotokra: működjétek közre nagylelkűen és a rátok jellemző energiával, hogy testvériségben élő népek családja váljék az emberiségből... Szívből kívánom, tudjátok válaszolni a kihívásra, ami a testvériségre szólít, hogy éljétek a szeretet művészetét százszázalékosan, míg nem utat tör magának a közte-
tek jelenlévő Jézus mindenütt, ahol éltek, és a Feltámadott mindenkit el-
áraszt ajándékaival: soha nem tapasztalt örömmel, békével és rengeteg
fényvel – hogy egységben éljen a világ.*

Chiara Lubich üzenete a fiatalokhoz

Kopasz István (4)

Egy nap a szeretet városában

Idén tizennégyen utaztak Szegedről és környékéről a május 1-jei találkozóra. Kérdésünkre, hogy milyen élményekkel tértek haza a fiatalok, ezt válaszolják:

Loppiano, ha ezt hallom, a következők jutnak eszembe: vidámság, boldogság, segítség, szeretet és sok-sok testvér a világ minden tájáról. Minden kirándulás alkalmával van az emberben egy kis félsz, hogy – „Jaj, csak el ne kavarodjak a többiek től!” – de ott ez eszembe sem jutott, mert tudtam, bárki segítene nekem. Olyan volt, mintha egy másik világba csöppentünk volna. Bár az idő rövid volt, s gyorsan eltelt, de, mégis elég volt arra, amiért mentünk, hogy szeressünk.

Tóth Erzsébet – Szeged

Loppiano? Gyönyörű hely, az emberek fantasztikusak és ez szinte hihetetlen. Felmérem bennem a kérdés, hogy ez most tényleg...? Ez most valódi...? Például az emberek mosolya. Az utcán nem lehet végigmenni

ott úgy, hogy vagy én vagy mások ne mosolyognának. Ez egy Makó vidékéről jött embernek hihetetlen! Mert az is. Nagyon rossz, ha valami nem tudunk jól elmesélni másoknak, például itthon a barátoknak. Mert van, amit csak tapasztalni lehet. Illetve átadni. Ezt az érzést nem lehet elmesélni. Ez több a szeretetnél, a csodálatnál, a meglepődésnél, együttvéve. A szentesi családfesztiválon indult el bennem a gondolat, ami csak megerősödött kint: a XXI. század kereszténységének hatalmas feladata van. Nem kevesebb, mint a világot megmenteni. És ez nem egyfajta „bigott vallással” történhet, mert az embereknek ma kényszerítéssel nem lehet semmit elérni. Az egyházaknak kell példát mutatni, be kell bizonyítani, hogy az evangéliumot élni jó. És a jelszó, talán a szeretet lehetne. Az embereknek meg kellene tanulniuk, milyen az, ha szeretik egymást, ha elfogadják a másikat, úgy, ahogy van. Mi az: „meghalni másokért”, ahogy egy portugál atya is mondta. Most, a közelmúltban értet-

tem csak meg, hogy Flóri atya miért mindig a szeretetről beszél. Mert ennél tényleg nincs fontosabb. A szeretetben nincsenek határok, mint ahogy ezt láttuk Loppianóban is. Legyen az illető fekete, enyhén brazíliozott bőrű, keresztény, mohamedán vagy izraelita. Más a gondolkodásuk, mégis egy közös van bennük: a SZERETET. Ha nincs, hát rajta! Én ígérem, mindent megpróbálok...

Berta László – Pityvaros

A szeretet és a béke megtapasztalása, az egység megnyilvánulása, a földi paradicsom átélése Isten dicsőségére, és a békeség a jóakarató emberek között, mindez, egyetlen nap alatt, talán túl tömény volt számomra a vasárnapi rendezvényen résztvevő fiatalok ezrei között. Mégis megfoghatatlan örömmel töltött el, hogy magam is részese lehettem, lehetek a Fokoláre Mozgalom ereje által mozgatott világnak. Az sem kis dolog, hogy lepusztult autónkat az ottani szakember szeretete olyan állapotba hozta – anyagi ellentételezés nélkül –, hogy ép-ségben haza tudtunk érni vele.

Török László – Szeged-Tápé

GYÖNYÖRŰ SORSRA HIVATVA

A Talált sorok című kis kötet Sajgó Szabolcs, jezsuita szerzetes atya verseit közli, Kákonyi Júlia illusztrációival. Ez a könyv vonzza a tekintetet, jó megtapintani és szinte várja, hogy kézbe vegyük. Versről, képről, könyvről kérdeztük az alkotókat.

Hortoványi Emőke

A KÖLTÉSZETNEK kiváltságos célja, hogy elandalítson, álomba ringasson – tartják sokan. Itt pedig mintha a versek inkább a küzdelemlől, míg a képek az összhang állapotáról szólnának.

Sajgó Szabolcs: Mindenképpen viszszejelzés a versre, hogy milyen képet inspirált, mert természetesen az is a szövegből jön. Vannak tán szavak, amik megütik az olvasót, lelkiállapotából, csalódottságából adódóan, de ha tárgyilagosan, többször elolvassuk egy-egy verset, akkor be tudjuk fogadni a tényleges tartalmát.

*amit alkottam jó / legyen ez
végre elég neked / milyen is lesz
majd / Tamással mondanod /
én Uram / én Istenem*

A szónak az a hivatása, hogy igaz legyen, hogy ki nyilvánítson valamit, hogy lepleljen. Legyen tartalma a szósivatagokban. Míg a vers ritmikus belső szabályoknak engedelmeskedik, a költészetben képek hangulatok, asszociációk kerülnek egymás mellé. Míg az

előbbiben a technika adja a kerekesség érzését, a költészetben a valóság mélyebb arca úgy van kimondva, hogy nincs kimondva. Egy vers lehet jó költemény, de a költemény nem mindig versszerű.

Az Új Versek főcíme: Talált sorok. Hogy miért?

„Mid van, amit nem kaptál?” – kérdezi a Biblia. Önmagunkat, már azt is, amit a világban látunk, ahogy fölfedezünk ezt-azt.

Mégis, mint ahogy a mérges kígyó megbűvöli a szegény kis állatot, minket is úgy tart rabságában a világ sötétsége. Igaz az is, hogy a jót a bennünk lakó jóval, a szépet a széppel, a harmóniát a bennünk lévő

harmóniával fedezzük fel. És világunk ugyan viseli a szenvedések, a gyötrelmek nyomait, de ha nem közelítünk a létezőnek a romolhatatlan magjáig, akkor nem fogadjuk be a legmélyebb ragyogást, Istennek a gyönyörűségét sem. Ő az, aki hátterét alkotja mindennek, ami van, onnan emelkedik ki, és csak azután szenvedő, azután fájdalmas és halálra vált. A legmélyebb, a hordozó, a létbentartó, az gyönyörű.

Hogyan kapcsolódnak össze a képek és a versek? Mire képes ez a technika?

Kákonyi Júlia: Monotípiákat készítem, egyszeri, megismételhetetlen nyomtatásokat. Itt egy befestékezett üveglapra kerül a papír, és a hátoldala felveszi a ceruzarajz vonalait. Amikor megfordítjuk, árnyalatok, puhább vonalak keletkeznek. Valaha fekete-fehér volt, de továbbfejlesztve a technikát, én egyre inkább az eleven színekkel élek.

Hogy én mit rajzoltam? Amit a versekben láttam. Beszélni nehéz róla. A mindent egybefoglaló szépséget próbáltam kifejezni rajzzal. Van feszültség a képekben is: a

„történik velünk” férfi- és nőalakja zavarodottságot, kuszaságot is mutat, ugyanakkor valamilyen módon szép is. A „mikor szeretsz” egybe mosódó két arca meg ihletből, szinte csak magától jött elő. Ez egy „talált” monotípiá. A versek feszessége tömörséget kívánt a képektől. A kis köröknek jelentése van, régi szimbólumokat hordoznak a rajzon belül: növény-állat-ember, az egész teremtet világ megjelenik bennük. A virág a címlapon, a középpontból kiáradó sugaraival napszimbólum – vagyis az Isten, itt kereszt formájú.

Az olvasónak különös öröm, ha a művész maga értelmezi, hogy miért dolgozott.

S. Sz.: örök tavasz

*sóhajtozol mint szélben a szil
megbékélsz esőben hajszálgöyökér
közelgő ősz fülelsz mint falevél
s mint rögöt a mag szeretsz
örök tavaszban*

Írásjelek nincsenek, mégis követhető a tagolás, különösen hangos olvasással. Ahogy az ember kimondja, megformálja a hangokat.

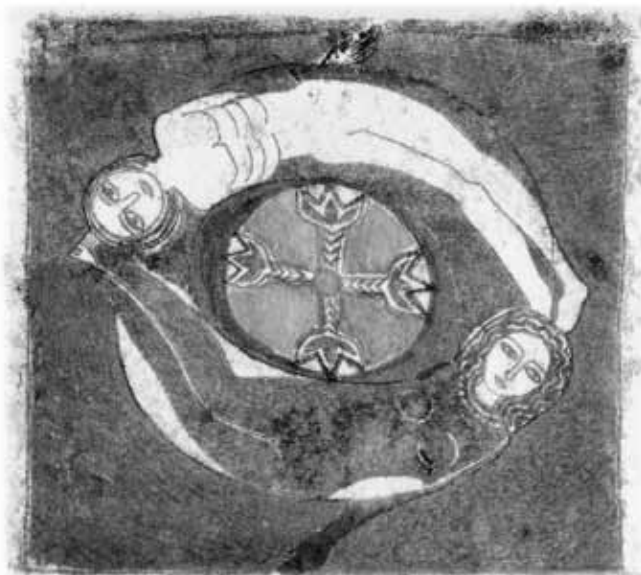
Itt valami fordítva van: a kész növénytől jutunk vissza a születésig, a magig. A sóhajtozó fa, és azután a gyökök, és a várakozás, ami egy későbbi fázis. A fülelés, a falevél, a megbékélés, amikor már minden elmúlik, az hozza a magot. A mag egyben az élet lényege, a legbensőbb valóság, a születés. Nem kell aggódni, hogy elfeledkezik a tavasz, és úgy marad a tél. Az örök tavasz a legigazibb: az örök szeretet.

K. J.: Ha valamelyik rajzzal sokat bajlódtam, akkor ezzel. És ezután

már nem jöhet semmi – ahogy a tipográfus mondta. Először a mag lett meg, a minden irányba terjeszkedő élet. És, mivel kevésnek találtam, belekerült a vízszintes női figura, az élet továbbadója. Így, csak a növény-nyel, zavaros lett volna. Ezután jött a körforgás motívuma, majd a férfi-alak. A kép kerek formája is a magot idézi, belül, a legközepében a kereszt, az arannyal... Ilyen isteni valóság áldja meg az egészet.

S. Sz.: Ne feledkezzünk meg a harmadik alkotóról, a tipográfus *Hajdú Gábor*ról. Ő formálta könyvvé a mi munkánkat. Művészi adottságá-

nak köszönhető, hogy az elmúlt év igazi könyvsikere lett a Talált sorok.

Azzal fejezem be, ami sok kultúra közös tudása az emberről, azzal az ősi tapasztalattal, amit így fogalmaz meg a Biblia „A lélek az, ami életet, a test igazából nem használ semmit”. Belsőleg bele kell nőni, föl kell fogni, hogy a szellemi valóság nincs alávétve a pusztulásnak, hanem gyönyörű sorsra van hívatva. Az anyag előregedését látjuk, azt el lehet használni, lehet lestrapálni. A keresztény tanításban ugyanakkor a sors összekapcsolódik az anyaggal is. A kereszt jelen van, a megújulás mégis előttünk áll. A megújult lélek testet ölt magára, és együtt a kettő, a test és a lélek, az ő egységük hirdeti az egész anyagvilág megújulását is.

*...és cselszövő szívében az intrika /
megáll / elejti terhét / álmodik / látja a
Kertet / belélegzi / és sebei helyén a heget
/ többé nem találja*

A Szó, a teremtő Szó, az egyetlen Szó képes volt a semmiből világokat létrehozni – így kezdődik János Evangéliuma. Ami nem volt, az egyszer csak Van, és most is itt van, mert időtlen. A költészetnek abba az irányba kell haladnia, hogy a szépet és a jót teremjük.

Ugyanez a teremtő erejű szó hívott meg a személyes létbe, és ez alkotja újjá az elpusztuló életet is.

K. J.: A tehetséget a nagy Alkotótól kapjuk. Az alkotások pedig gyógyító erőt tartogatnak magunk és mások számára. ■

EGY RENDHAGYÓ SZÜLETÉSNAPI AJÁNDÉK

Ha két ember közös jövőt akar, meg kell bizonyosodniuk, mennyire közös az értékrendjük, a hitük és a világnézetük. Mennyi az összhang a holnapról alkotott elképzeléseikben.

Tóth Judit

LEGALÁBB harminc éve történt, de úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna, amikor párommal az egyetem egyik termében ültünk és beszélgettünk közös jövőnkéről, mert már eldöntöttük, hogy meg fogunk házasodni.

Ahogy szó szót követett, egyszer csak Kristóf előadja, hogy ő bizony nem igazán hisz, nem is nagyon izgatja az Egyház tanítása, és még jó pár ehhez hasonló kételyt vetett fel. Hidegzuhanyként hatottak rám szavai, teljesen értetlenül hallgattam és csak hallgattam mindazt, amit megfogalmazott. Megdöbbenett az egész történet, annál inkább, mert mindig együtt jártunk misére, sőt akkoriban lelkigyakorlatokra és a plébá-

niai kisközösségbe is. Mivel nem egy-két hónap, hanem már több mint egy év együtt járás volt mögöttünk, szinte meg sem tudtam szólalni, de annyit azért elmondtam, hogyha valóban így gondolja, akkor jobb, ha most fejezzük be a kapcsolatunkat és szakítunk – annak ellenére, hogy nagyon szerelmesek voltunk egymásba.

Akkor meg sem fogalmaztam magamnak, csak hosszú idő elteltével jöttem rá, hogy ez volt életemben az első igazi Isten-választás, az a pillanat, amikor Istent helyeztem az első helyre és nem a páromat. Arra is emlékszem, hogy megkértem, szüleinek magyarázza ő el a helyzetet, és majd találok módot arra, hogy elköszönjek tőlük.

id. Erhardt Gyula

Bíró László **családreferens püspök** **júniusi** **programjavaslata:**

A zöldár veszélyezteteti vetéseinket. Óvakodjunk az „utánam az özönvíz!” szemlélettől, nehogy elvakítson a kollektív önzés! A szerelem vakságba sodorhat bennünket, de látóvá is tehet. A kapcsolatépítés lényeges eleme egymás megismerése. Ha két ember közös jövőt akar, meg kell bizonyosodniuk, mennyire közös az értékrendjük, hitük és világnézetük, mennyire harmonikusak a holnapról alkotott elképzeléseik.

Nem volt könnyű döntés, de akkor is, és ma is az a bizonyosság tölt el, hogy a lelkiismeretemre hallgattam és tudtam érzelmeim, vágyaim, a már körvonalazott, biztosnak látszó jövő ellen menni.

Nem sokáig tartott ez az időszak, mert néhány nap elteltével maga Kristóf keresett meg és adta értésemre, hogy akkor, abban az egyetemi teremben egy számára is érthetetlen módon fejezett ki valamit, amit maga sem gondolt komolyan. Sokkal inkább kellően át nem gondolt kijelentésekről volt szó, egy fárasztó időszak után, amibe valahogyan belekeverte a hitet is. Akkor sem és most sem gondolja úgy, mint ahogy azt kifejezte.

Az természetes volt, hogy hittem Kristófnak, mert mindenkinek lehetnek nehéz életszakaszai, de gondoltam, nem kell sietnem, időt kell hagynom, hogy valóban tudjon reflektálni, elgondolkodni. Folytattuk kapcsolatunkat, és sokat beszélgettünk hitről, a megélt evangéliumról és arról, hogy mire, illetve Kire akar-

juk életünket alapozni. Sok mindenben megtapasztaltuk különbözőségünket és azt, hogy meg kell küzde-nünk egymással.

Kristóf intellektuális beállítottsá-ga, szemlélete sok akadályt jelentett a gyakorlati helyzetek megoldásában és abban is, hogy az evangélium ne csak gondolkodásunkat segítse és még több észérvet állítsunk fel Isten léte mellett – habár ennek is megvan a maga fontossága –, hanem életté is válsuk.

Nekem pedig a túlzott gyakorlati-
asság hátrányain kellett javítani, mert szép dolog a konkrétság, de ke-
resztény létünknek lényeges eleme bizonyos képzettség és hitbeli ismeret is. Nem könnyű megtalálni az egyensúlyt, de sokat segített ebben VI. Pál pápa megfogalmazása egy ál-
talános kihallgatás alkalmával, ami-
kor azt mondta, hogy a mai ember

inkább a tanúságtevőket hallgatja meg, mint a tanítókat – ha pedig meghallgatja a tanítókat, az azért van, mert előtte tanúságot tettek.”

„Látszik tehát, hogy nem kapjuk készen és ingyen a közös értékren-
det, a jövőképet és a harmóniát sem, de érdemes törekedni rá, érdemes be-
szélni róla és főleg újrakezdeni a pár-
beszédet, ha elakadt” – foglalja össze egészen röviden Marika azt az el-
mondhatatlan több, mint három év-
tizedet, amit mint már férj és feleség éltek át, és mint szülők, ma pedig nagyszülőként élnek.

Kristóf egyetért feleségével és ennyit fűz hozzá: „Sokat tanultam Marika női létéből, aki egyszerre tu-
dott és tud erős és gyengéd, határo-
zott és irgalmas szívú lenni, fősze-
repben és háttérben. Örülök annak a sokszínűségnek, lendületnek, ami benne rejlik. Mindig fel tudom fe-

dezni azt az inspirációt benne, ami Istentől jön, és tudok neki segíteni abban, ami az önzéséből tör elő. El-
jutottunk oda, hogy arról is beszél-
ünk, ami nem működik közöt-
tünk, hogy ki tudjuk mondani az igazságot is, és segítjük a másikat, abban, amiben változtatni kell. En-
nek a legfontosabb alapfeltétele a kölcsönös befogadás. Sohasem fo-
gom elfelejteni, amikor feleségem-
től azt kértem születésnapj aján-
déknak, hogy mondja el pozitív és negatív tulajdonságaimat, miben kell erősödnöm, és miben kell javí-
tanom.

Igazi irgalmat és igazságot fedez-
tem fel szavaiban, és ez a mai napig segítségemre van. Mert világosan tu-
dom, hogy mennyire felelősek va-
gyunk egymásért és azért, hogy kö-
zösén váljunk szentté” – fejezi be Kristóf gondolatait. ■

„EGÉSZSÉGES” ISKOLÁKAT SZERETNÉNK

*Nagyon sok energiát és pénzt fektetünk abba, hogy gyermekeink testi, kulturális és erkölcsi fejlődéséhez megteremtjük a le-
hető legjobb feltételeket. Sportolni járnak, művelődnek és sokféle lehetőséget kap-
nak a közösségben való kibontakozásra... Másrészt viszont azzal kell szembesül-
nünk, hogy mennyire ki vannak téve a kí-
sértésnek az iskolában, hogy ők is kipró-
bálják a testet-lelket nyomorító kábítósze-
rek hatását. Pedig mi „egészséges” iskolát szeretnénk! Hogy tudnánk megmagyaráz-
ni ezt az oktatási intézmények vezetőinek?*

Két aggódó szülő

Az iskolaválasztás minden család szá-
mára nehéz, és jól megfontolandó feladat. A gyermek életében olyan sorsdöntő kér-
déseket vet fel, mint például, hogy milye-
nek a képességei, milyen társasági igé-
nyei vannak, és hogy melyik környékbeli iskola biztosítja leginkább a fejlődéséhez szükséges körülményeket.

Ilyen és ehhez hasonló kérdések komo-
lyan foglalkoztatják a szülőket. A közvetle-
nül érintetteket pedig csak akkor kezdi ér-
dekelni a dolog, amikor eljutottak egyfajta „érettségre”.

Menet közben sok mindenre rá lehet jönni, de amíg nem találkoznak az új osz-

Illusztráció: Ifj. Erhardt Gyula

tálytársakkal és tanárokkal, és nem osz-
toznak velük a kölcsönös nevelés minden-
napj kalandjában, nincs bebiztosítva, hogy helyesen döntöttek. Az iskolában ugyanis megmutatkoznak az ifjúság vilá-
gának legnemesebb törekvései, de leg-
mélyebb ellentmondásai is, és ezek a mi gyermekeinkre is hatással vannak, őket is túlságosan magukkal ragadhatják néha.

Köztünk, szülők közt, sokakban megvol-
na a képesség, hogy segítségére legyünk az iskolaigazgatónak és a tanároknak abban a munkában, amivel biztosabban tudnák kormányozni a fiatalokat a teljes fe-
lelősség kialakulásáig. Az iskolavezetéstől a tananyag kialakításáig – meg lehetne vi-
tatni mindent egyedül vagy többen össze-
fogva. Ám gyakran elfelejtkezünk erről a mindennapok sodrában, és az általános bizalmatlanságnak abban a légkörében, ami körülvesz bennünket.

Ezentúl, épp az iskolákat érinti manap-
ság a legtöbb változtatás, az alapokban és a szerkezeti felépítésben, leépítenek és újraépítenek, mivel az állam kötelezőnek érzi a reformot.

A létező családegységek kedvező ta-
pasztalatai azt mutatják, hogy lehet javasol-
ni olyan átgondolt és felelős módon kidolgo-
zott megoldásokat a politikusoknak és a társadalomnak, amelyek segíthetik a helyes reformot az iskolaügy megoldásában.

Ez is jelzi tán, hogy a családok ismét tár-
sadalmi tényezővé válnak, akik részt vesz-
nek a következő nemzedékek oktatásá-
ban-nevelésében – a szubszidiaritás elve alapján –, az összes többi érintett nevelő-
vel együtt.

Lefizia Grita Magri

OTTMARING, EGY ÖKUMENIKUS VÁROSKA

Mind az öt kontinensen megtaláljuk a Fokoláre Mozgalom városkáit, s ezek mindegyike külön sajátossággal rendelkezik. Ez alkalommal a bajorországi Ökumenikus életközponttal ismerkedünk.

Vízolyi László

AZ AUGSBURG melletti Ottmaring temetőjében, a tavaszi virágokat csodálva ébredtem rá, mennyi szál fűz bennünket, magyarokat a bajor földhöz! Taksony és Lehel kalandozó seregét itt, a Lech mezején győzte le Szent Ulrich, Augsburg püspöke, 955-ben. Szent István királyunk itt kötött házasságot Boldog Gizellával 995-ben. Azután még egy kötelék, ezer évvel későbből: innen származott Ferenc József felesége, az Erzsébet-híd névadója. A legközvetlenebb kötelék nekem mégis *Simon Péter*, a szekszárdi születésű első magyar fokolarinó. Halála előtt még látta megvalósulni legfőbb vágyát: az egység karizmája Magyarországra is elérkezett. Sírja örökre összeköti a magyarokat az ottmaringi „Ökumenikus életközponttal”.

Az evangélikus „*Bruderschaft*” (Testvériség) lelki megújulási mozgalom már a húszas években kereste a kapcsolatot más közösségekkel. Ma már Ottmaring elképzelhetetlen a *Bruderschaft* és *Klaus Hess* nélkül, aki ennek a megújulásnak volt az egyik kimagasló személyisége a háború utáni Németországban. Velük

kezdődött a Fokoláre Mozgalom nyitása a nem katolikus világ felé.

A legfontosabb lépés az „Ökumenikus életközpont” megalapítása volt. A katolikus *Stimpfle* és az evangélikus *Ditzfelbinger* püspök támogatásával 1968-ban elkészültek az első épületek. Több mint ezren voltak jelen Ottmaringban az ünnepélyes felavatáson és huszonötön kezdtek az „együttélés” izgalmas tapasztalatát, annak idején.

A kezdeti lelkesedés után persze jöttek az együttéléssel járó elkerülhetetlen nehézségek és krízisek. Ekkor látszott, hogy az egységre szóló hivatás nélkül lehetetlen lett volna eljutni az érett kapcsolatra. Mára, az egymásra talált két karizma hatá-

sára az „életközpont” az ökumenizmus egyik figyelemreméltó helyévé vált.

Gottlob Hess, Klaus Hess fia, így vall erről: „Megtapasztaltam az elmúlt harminchét éves együttélésben, hogy a bizalom a személyes kapcsolatban tud megszületni. Az evangélikus és katolikus keresztények között növekedett a bizalom, s ez segít nekik abban, hogy ne utasítsák el eleve a másokban lévő idegenséget, és segít leküzdeni a féltelmeket. Minden nagy változás az egyén szívéből indul el, elsősorban a kapcsolatainak a megváltozásával. Az ember megtanul szabaddá válni a féltelmeitől és az előítéleteitől, megtanul kérdezni: Hogy is gondoltad? Mi a véleményem?”

Neue Stadt archiv (2)

Anja Lüpfer

nyed? Mit jelent ez számodra? Miért olyan fontos ez neked?”

Ottmaringban egy sor új ház épült az elmúlt évek alatt. Ma a település lakói közül mintegy százhuszan kötődnek valamilyen formában a központhoz. A központi épületet, egy háromszáz főt befogadó nagyteremmel és ebédlővel 1976-ban avatták fel, majd később a hozzá kapcsolódó mintegy száz ágyas szállót. Elkészült a katolikus papok épülete, a „Haus Paul” és a Bruderschaft kápolnája is, továbbá a központi épület ökumenikus kápolnája.

A két közösség önállóan szervezi az életét, de több szinten kapcsolódnak is egymáshoz. A „Nagy Kör” hozza a mindenkit érintő fontos döntéseket. Közös mindkét közösségben a Szentírásra alapozott személyes és közösségi élet, amit megerősítenek az egymással megosztott tapasztalatok. A kölcsönös szeretet „szövetsége” pedig abban segít, hogy ez legyen az alapja valóban életüknek és minden tevékenységüknek. Az egységért rendszeresen együtt imádkoznak. Hetente van evangélikus istentisztelet, illetve szentmise, amin kölcsönösen részt vesznek. A szeretet arra készíti őket, hogy a másik felekezet istentiszteletén, az úrvacsora illetve a szentáldozás helyett – egyházaik megosztottságának terhet magukra véve – megelégedjenek a szertartásvégző áldásával.

„Az egység nem csupán egy meghódításra váró cél, melyet magunk

elé tűztünk, hanem közös tanúságtételünk jellemző vonása kezdettől fogva” – vallja *Günther Rattey*, az evangélikus Kristusbruderschaft tagja. „Az Istenben és az Ővele megvalósuló egység ajándék. Nem lehet megrendelni, megtervezni anélkül, hogy közben ne támasszunk teljesíthetetlen elvárásokat egymással szemben.”

A megvalósuló egységnek – mely magában hordozza a sokféleség gazdagságát is – kisugárzása van. Mindkét közösség részéről számtalan találkozási kerület sor a központ területén, de a másik közösség jelenléte eleven tanúság az egységről akkor is, ha közvetlenül nem vesznek részt egymás programjain. Különleges kegyelme van a közösen szervezett rendezvényeknek, illetve azoknak az alkalmaknak, amikor együtt állnak az egyház szolgálatára.

A múlt év kiemelkedő eseményeként az Európai Keresztény Egyházak Tanácsának – melyben ortodoxok, anglikánok és evangélikusok képviseltetik magukat –, illetve az Európai Püspökkari Konferenciák Tanácsának munkatalálkozóit találtak otthonra itt a városkában.

Ezen a „felekezetiileg semleges terepen” folyt az a több hónapos munka is, ami előkészítette a megigazulás tanáról szóló 1999-es augsburgi közös nyilatkozat aláírását. Az aláírás napján pedig első alkalommal találkoztak egymással evangélikus és katolikus mozgalmak felelő-

Előző oldalon: Ottmaring látképe

Balra: Chiara Lubich, Aldo Stedile (Fons), Klaus Hess és felesége 1981-ben

Jobbra: Imaóra a kápolnában

sei a központ nagytermében. Ezen a délutánon vette kezdetét a különböző felekezetekhez tartozó mozgalmak közötti együttműködés, ami a 2004 májusában Stuttgartban megrendezett „Együtt Európáért” címet viselő ökumenikus nemzetközi találkozóhoz vezetett.

Korunk igényét, melyet Ottmaring szolgálni kíván, prófétai módon fogalmazza meg Klaus Hess 1955-ben papírra vetett sorai: „Ma olyan emberek seregére van szükség, akik Jézus Krisztussal kötelezték el magukat, és akik képesek ellátni az életadta feladatokat saját életközösségükkel, szolgálatközösségükkel. Léteznek már sokféle ilyen élő sejtek. Minél valószínűsebben Krisztus lesz a középpontja ezeknek a sejteknek és csoportoknak, annál inkább egymásra tudnak majd találni, és képesek lesznek egymást kölcsönösen befogadva egy még teljesebb szolgálati közösséggé válni.” ■

Keresztények, zsidók, arabok. Mindegyik külön világ. Együtt pedig gyakran robbanó keverék. Ha valami párbeszédet hozhat létre köztük, az a szeretet. S csakis akkor, ha van, aki elkezdi. – Találkozás Láng Edittel, aki ugyan fehér bottal jár, de sok mindent jobban lát, mint sokan, akiknek a szemük ép.

id. Frivaldszky János

A REMÉNYSÉG HÍDJA BUDAPESTTŐL JERUZSÁLEMIG

Bartus Sándor

Az első javaslata a tegeződés. Ő huszonhét, én hatvankilenc, de végül is ő a hölgy. „De hiszen hívó emberek vagyunk” – emlékezett.

Nagyszüleivel lakik Dunakeszin. Mosolyogva fogad. Mit mondjak, nem mindennapi dolog mosolygós embert látni ilyen helyzetben. Óriási az ismertségi köre, járt sokfelé, Varsótól Taizéig, Medugorjétől Jeruzsálemig. Elvégezte *Raj Tamás* főrabbi Biblia-tanfolyamát, de a váci katolikus hittudományi főiskolát is. Most adja le szakdolgozatát Jézus első szá-zadi zsidó követőiről.

– **De honnan találsz hozzá irodalmat?**

„Forrásokból dolgozom, egyház-atyák műveiből, apokrif iratokból. De megtudtam, hogy a Talmud is írt Nikodémusról, egy barátommal lefordítottam ezt a helyet.”

– **Mi az eredete ennek a zsidó–keresztény érdeklődésednek?**

„Megtérésem óta együtt van ez a kettő. Háromévesen kerültem el otthonról a vakok óvodájába. Hétvégén lehettem csak otthon. Nagyon rosszul viseltem. Amit az óvodában tapasztaltam, az sem a szeretetről szólt. Vad lettem és bezárkóztam. Kilencéves lehettem, amikor a Jézus Krisztus Szupersztár filmet láttuk. Odaálltam lélekben Isten elé és kértem, hogy ne kelljen Jézusnak meghalnia. Akkor elmémbe egy hangot hallottam: »Ezt nem is kell kérned, mert feltámadt!« Ettől kezdve teljesen megváltoztam, kinyíltam az emberek felé. Tízéves voltam, amikor keresztségre jelentkeztem és megkeresztelték. Nem sokkal később láttuk a Jákob rabbi kalandjai filmet is. Aztán több más eset kapcsán is megtudtam, hogy vannak olyan emberek körülöttünk, akiknek mások a szokásaik, furcsák, mert hosszú szakállt meg pajeszt viselnek, szombaton tartják a munkaszünetet,

nem pedig vasárnap. Nagyon megérintett, hogy a többiek nem tudnak velük mit kezdeni.”

– **Mint veletek sem.**

„Pontosan. S elhatároztam, hogy viszem nekik Isten szeretetét. Nyolcadikban megismerkedtem vallásos zsidó fiatalokkal, majd eljutottam Varsóba. Itt nyomasztó volt a zsidóság hiánya.”

– **És miből lehetett ezt észrevenni?**

„Voltam egy egykori zsinagógában. Most katolikus templom. Egyetlen ferences szerzetes énekelte benne a zsolozsmát. Aztán a zsidó múzeumban nem volt senki, aki magyarázott volna. Pesten a Dohány utcai múzeumban rögtön az ember mellé szegődik egy idegenvezető. Itthon is, Izraelben is lassacskán sok zsidó barátom lett. Vallásosak és ateisták egyaránt. Ismerek olyan vallásos zsidókat, akik Jézust elfogadják, de nem keresztények. Meg olyan ke-

resztény közösségeket – mint a Nyolc Boldogság Község és a Regina Pacis, ahol keresztényekként zsidó hagyományokat is ápolnak.”

– Izraelben milyen nyelven boldogulsz?

„Magyarra vagy angolra. Jeruzsálemben igen sokan tudnak magyarul, de a turistákkal való kapcsolatban nem mindig használják, mert akik negyvenöt után mentek ki, súlyos lelki sebeket hordoznak magukban. Legutoljára két hónapot voltam Jeruzsálemben, Karácsonyt is ott töltöttem. Két fiú voltak az »őrangyalaim«. Egyszer így is álmodtam róluk, hogy szárnyuk az imaköpeny, glóriájuk a kis kerek sapka, a *kipa*. Hát az egyiknek cigi is volt a szájában, persze szombat kivételével, mert akkor tilos dohányozni. A cigi füstje álmomban tömjénfüstté változott és betöltötte a szobámat. A másikukat még *Gábielnek* is hívják. Ő amikor december 24-én meglátogatott, ajándékot hozott, egy ezüst Hanuka-gyertyatartót. Mondta, hogy jövőre, Hanuka ünnepére gyűjtsam meg és emlékezzem barátságunkra. Ez a nap Karácsony tájékára esik. Gondold el, milyen szép lesz, ennek a fénye és Jézus világossága együtt!”

Egy fémborítású ikont mutat: Jézus, kezében az Evangéliummal. „Egy ilyet vettem egy keresztény arab kereskedőnél egy Magyarországon élő zsidó barátomnak. Ő el-

mondta, hogy amikor Izraelben bevonult, a hadseregben egy Bibliát adtak a kezébe. A bal kezébe, amint az ikon Krisztusa is – aki szintén zsidó – szintén bal kezében tartja, a szív oldalán.”

– És hogyan fogadta?

„Örült neki. Tudtam, hogy művészetkedvelő fiú. Azt azért nem gondolom, hogy imádkozni fog előtte, de az Örökkévaló felhasználhatja arra, hogy csoda történjen az életében. Olyasféleképp, mint ahogy a rézkígyó is gyógyulást hozott a sivatagi vándorlás idején. Nagyon szeretem a képeket. Az egyik kedvencem egy fotó, amelyen három katona egymást átölelve a jeruzsálemi panaszfalnál imádkozik. Mindegyiken más színű sapka, különböző alakulatokhoz tartoznak. Ez az egység és a barátság jelképe számomra.”

– De hát ezek katonák, s a katonák végül is lőnek...

„Egyszer egy fiú elmondta, hogy a bevonulása előtt *jesivát*, Talmud-iskolát végzett. Ott szigorúan meghagyták nekik – egyébként a többi katonának is –, hogy csak arra szabad lőni, aki lőtt. Asszonyra, gyerekre nem. Egyébként ezt a fotót együtt szoktam adni ennek a fotójával” – s a falon egy ikont mutat. Krisztus jobb karjával átkarol egy szentet. „Ez egy kopt szent, Minasz, semmit nem tudni róla. Így tekinthető akár kinek az arab világból.”

– Vannak arab ismerőseid is?

„Évekkel ezelőtt a pesti *Bethesda* kórházban ultrahangvizsgálatot készített rólam *Szelim doktor*. Azt álmodtam, hogy hosszú fehér köpenyben áll, a Szentlélek megnyugodott a vállán, s Isten szavát hallottam: »Ez az én szeretett fiam« – mint Jézus színeváltozásakor. Szereztem neki egy arab Bibliát, hogy ez megadja neki azt a méltóságot, amit ez az álom kifejezett. Elmondta, hogy húsz éve lakik itt, és most jutott először arab Bibliához. Mikor Međugorjében, a Mária-kegyhelyen jártam, csak a Kriševacra mentem fel a Podgradóra nem, mert közben találkoztam egy libanoni arab csoporttal, s övelük kezdtem beszélgetni, hátha van náluk valami arab nyelvű keresztény könyv Szelim doktor számára.”

– Szoktál olvasói levelet írni az Új Városba...

„Egykori tanárom, *Gál Imre* felesége olvassa az újságot hangkazettára vakok számára. Egy Máriapolin találkoztam velük sok év után újra.”

– Volna egy kérdésem. Mit szeretnél a legjobban?

„Hogy sokat mehessek Izraelbe. Ingázhasak Budapest és Jeruzsálem között. Híd szeretnék lenni. Az öngyilkos merényletek áldozataiért is imádkozom – találkoztam ilyenekkel Izraelben –, meg hogy ne legyenek ilyen merényletek.”

– És hogy láss... azt nem szeretnéd?

„Nem. De ezt már mások is kérdték. Nem, mert nincs rá szükségem. Sőt, a szem sokszor befolyásolja is a szívét.” ■

Láng Edit Jusufgörög ortodox ikonkereskedő jeruzsálemi boltjában

L. E. fotóalbumból

ÉLETMÓD

A gyógyító zene

Igaz, hogy a környezetünkől érkező hanghatások pozitívan vagy negatívan befolyásolhatnak minket? Sokszor érzem, hogy egy kellemes zenedarab megnyugtat és kiemel a mindennapok zaklatott világából. Lehet a zenét terápia-ként is alkalmazni?

S. M.

Már ősidők óta felfigyeltek arra, hogy a zene jó hatással van az emberi szervezetre. A Bibliában például azt olvassuk Sámuel könyvében (1Sám 16,14-23), hogy amikor Saul depresszióban szenvedett, mert „a gonosz lélek tartotta hatása alatt”, a fiatal Dávid énekelt és hárfázott neki. „Saul ekkor megnyugodott, jobban lett, és a gonosz lélek odébbállt”.

Egyes természeti népeknél még ma is elterjedt szokás, hogy bizonyos betegségeket a varázslók énekhangokkal és zenével próbálnak gyógyítani. Az európai kultúrában és népi hagyományainkban is fellelhető egyfajta „zeneterápia”, gondoljunk csak az altatódalokra, amik elcsitítják a gyerekeket.

A zeneterápia létjogosultságát először az 1900-as évek elején ismerték el. Hosszú ideig közömbösség vette körül, s most ismét foglalkoznak vele, főleg a rehabilitáció területén. A zeneterápiát főként a stresszes megbetegedésben, depresszióban és autizmusban szenvedőknél alkalmazzák, de segíthet az Alzheimer-kórban szenvedőkön is. Néhány esetben pedig sikerrel alkalmazták kómából történő ébresztéskor. Napjainkban a természetgyógyászat körébe tartozik, mint olyan gyógy mód, amely a vegetatív idegrendszerre hat.

Ezen kívül, hangszeren játszani, zenét hallgatni, énekelni, mind olyan lehetőség, mely növeli valakiben az egyéni kreativitást.

A zeneterápiának különféle formái vannak: hallgathatjuk kedvenc zenénket akár otthon is, kényelmesen elhelyezkedve, még jobb esetben társaságban, hála a modern technikai eszközöknek. De részt vehetünk zeneterápián is, ahol csak ezzel foglalkoznak, és az erre kiképzett szakemberek vezetik magánrendelőjükben vagy egészségügyi intézményekben.

Mindig a kezelt személy egyénisége és ízlése alapján kell kiválasztani a

zenei darabokat, hiszen a hanghatás esetenként nagyon különböző reakciókat válthat ki. Választhatunk könnyűzenei részleteket, de akár Beethoven egyik szimfóniáját vagy Mozart-darabokat, stb.

A zeneterápia szolgálhat apátia esetén az érdeklődés felkeltésére, vagy a túlzott erőszakosság megfékezésére, amikor valaki agresszíven viselkedik a környezetével.

Az emberiség zajos világegyetemében él, és a magzat már az édesanya méhében, ahogy eléri a hatodik hónapot, már hallja a külvilág hangjait, és képes megkülönböztetni azokat az édesanyja hangjától.

Nemrég, néhány klinikán létrehozta olyan szülészeti osztályokat, ahol az újszülöttek termeiben halk zene szól, a reggeli-délelőtti órákban mozgalmassabb, élénkítő, míg az alvás idején lágyabb, pihentető. A csecsemőkön pozitív hatást észleltek, ugyanis sokkal nyugodtabbak és derűsebbek.

Giuseppe Napolitano

TEOLÓGIA

Szüntelenül imádkozzatok

Mi az ima lényege? Hogyan lehet mindig imádkozni? Holott nekünk figyelmesen és elkötelezetten kell a feladatunkat végezni – legyen az tanulás vagy munka.

V. Z.

Jézus mondja az evangéliumban, hogy szüntelenül kell imádkozni. Tehát, ha ő mondja, biztos lehetséges, hiszen lehetlent nem kér tőlünk.

Hogy megértsük, mit jelent ez, érdemes Jézus életéből kiindulni. A „mindig, vagy szüntelenül imádkozni” Jézusnál nem azt jelenti, hogy mindig valami imaformát mondott, vagy külön vonult volna, hanem inkább azt, hogy mindig egy volt Istennel, azáltal, hogy szüntelenül az Atya akaratát tette.

Így mi is akkor valósítjuk meg az állandó imádkozást, ha szívünk nem távolodik el tőle. Ha egy vagyunk Istennel úgy, hogy az ő akaratát tesszük, ami óráról órára

ifj. Erhardt Gyula

Flow – a boldogság titka

Érdekelne, hogy mi a boldogság pszichológiai szempontból? Szívesen olvasnék erről.

D. R.

Az Egyesült Államokban él egy magyar származású pszichológus: Csíkszentmihályi Mihály, aki nagyon sokat tett ennek a kérdésnek a pszichológiai tanulmányozásáért, az úgynevezett „áramlás” (flow) kapcsán.

Van úgy, hogy azt érzitek, pontosan azzal foglalkoztok, amit szeretitek, és abba se akarjátok hagyni? Talán, amikor festetek valamit? Vagy verset írtok? Amikor röplabdáztok? Vagy amikor nyilvánosság előtt beszéltek? Amikor éppen hegyet másztok? Vagy amikor a társatokat hallgattátok nyitott szívvel? Ezekben a helyzetekben, a szórakozás vagy

mást és mást jelent. Reggel például azt, hogy keljünk fel, este, hogy feküdjünk le, vezetés közben, hogy figyelmesek, szabályosak és udvariasak legyünk. Isten akarata a tanulás és a munka, de Isten akarata az is, hogy törődjünk egészségünkkel, amit a kellő pihenéssel, a sporttal, az egészséges életmód megtartásával teljesíthetünk.

Jézus mindig egy volt az Atyával. Nemcsak akkor, amikor elment a hegyre imádkozni egyedül, vagy amikor élete fontos pillanataiban intenzíven kérte az Ő segítségét, az Ő erejét. Azt is mondhatnánk, hogy Jézus mindig Jézus volt. Amikor imádkozott, tanított, gyógyított, amikor lakodalomba ment, vagy pihent, vagy ellenségeit győzte meg.

Természetesen szükségesek a külön, imára szánt idők, elcsendesedések – mint Jézusnál is látjuk –, hogy utána valóban egész napunk, s minden tevékenységünk ima legyen.

Kis Szent Teréz azzal is élte a szüntelen imádkozást, hogy *minden tettét* Jézusnak ajánlotta egy fohással, egy szóval: „Neked”.

D. R. Kiss Imre

kedvtelés örömteli pillanataiban úgy tűnik, mintha megállna az idő.

Kedvünkre való elfoglaltság lehet egy képességeinket próbára tevő teniszpárti, mint ahogy az is, ha olyan könyvet olvasunk, amely új megvilágításba helyezi a dolgokat. Vagy amikor elbeszélgetünk valakivel, s olyan ötletek születnek meg, amire egyáltalán nem is gondoltuk. Vagy amikor sikerül lezárni egy bonyolult üzleti ügyet, befejezni egy jól sikerült munkát. Lehet, hogy akkor, ott abban a pillanatban, ez nem sok örömet jelent, visszagondolva rá mégis azt mondjuk: Hát, az tényleg nagyon jó volt! És szeretnénk még sok hasonlót átélni.

Az úgynevezett „áramlás” két szélső érték közötti mozgásnak a meg tapasztalása. Egyik oldalon az unalom, a másikon a szorongás: e két szélsőség között lehet átélni az „áramlást”, amit időről időre mindannyian meg tapasztalunk. Amikor ezek közül valamelyik felerősödik, például az unalom, depresszióba eshet valaki, míg ha túl közel kerülünk a szorongáshoz, olyankor jelentkezhet a stressz.

Az áramlásra jellemző a spontán öröm, sőt elragadtatás élménye. Olyan állapotról van szó, amelyben a tudatosság egybeolvad a tettekkel, amikor az egyént teljesen magával ragadja a végzett tevékenység, és egyedül csak az előtte álló feladatra koncentrál, önmagáról teljesen elfelejtkezve. Ennek ellentéte a töprengés és az aggodás.

Ilyen értelemben az áramlás pillanataiban nincs jelen az énünk. Az egyén viselkedése mégis teljes önkormányt mutat a cselekedetei felett, és válaszai teljes harmóniában vannak a körülmények változó igényeivel. Megüti a legmagasabb mércét,

anélkül, hogy azon aggódna, hogy is lenne jó. Gondolatai nem időznek a siker vagy a kudarc lehetőségén: tevékenységének tiszta és egyszerű élvezete elég mozgatóerő önmagában.

Ha egy feladat nagyon könnyű,

Szűcs Imre

akkor lehet unalmas, ha meg túl nehéz, szorongást idézhet elő. Ami egyedül számít – és ezt szeretném hangsúlyozni –, az a motiváció, hogy a lehető legjobban tegyük azt, amivel éppen foglalkozunk. Csíkszentmihályi így fejezi be egy tanulmányát, amit 200 művésszel végeztek: a festőknek mindenek előtt arra kell vágyat érezniük, hogy fessenek. Ha a festő a vászon előtt azon töpreng, hogy mennyiért tudja majd eladni a művét, vagy mit fognak mondani róla a kritikusok, akkor nem sikerül neki felfedezni az új távlatokat. Az alkotómunka sikere attól függ, hogy mennyire tudjuk magunkat teljesen átadni egyetlen célnak.

Pasquale Ionata

MUZULMÁN- KERESZTÉNY SZIMPÓZIUM

A castelgandolfói Máriapoli Központban „Ki nekünk Isten” címmel megtartott első muzulmán-keresztény szimpóziумra április 24. és 27. között harminchárom országból több, mint kétszáz résztvevő érkezett. Michael L. Fitzgerald, aki a Vallások közti párbeszéd Pápai Tanácsának az elnöke, beszédében II. János Pál nagy vallásokkal folytatott párbeszédének fontos állomásairól emlékezett meg. A Fokoláre Mozgalom iszlámhoz kötődő kapcsolata kb. negyven évvel ezelőtt kezdődött. A kapcsolódási pontokat az Ábrahámra visszavezethető két vallás közötti hasonlóság adja: hinni az Egy irgalmas Istenben, teljesen átengedni magunkat Isten akarátának, mély tisztelettel tekinteni Jézusra és Máriára. Ma néhány tízezer muzulmán áll szoros kapcsolatban a Mozgalommal. Vannak közöttük olyanok is, akik a Mozgalom hatására tértek vissza a saját vallásukhoz, az iszlámába. A párbeszéd eredménye ugyanis nem a szinkretizmus, hanem az, hogy mindenki újra felfedezi saját vallási gyökereit. A szimpóziумra érkezett több mint száz iszlám hívő részt vett az új pápa első szerdai általános kihallgatásán. XVI. Benedek arról biztosította az iszlám követőit, hogy az egyház továbbra is a barátság hídjait kívánja építeni minden vallás híveivel, keresve minden személy és az egész társadalom valódi javát.

MÁSODIK JÁNOS PÁL BOLDOGGÁ AVATÁSA

Azonnal elindítják elődje, Isten szolgálja, II. János Pál boldoggá avatási eljárását, jelentette be XVI. Benedek pápa a római egyházmegye papjaival és diakónusaival tartott találkozón, május 13-án, a lateráni bazilikában. Bejelentését hatalmas tapsvihar fogadta. A boldoggá avatási eljárást csak az illető halála után öt évvel lehet megindítani az egyházi előírások szerint. II. János Pállal a pápa most kivételt tett. Korábban, Teréz anya esetében, II. János Pál pápa is eltekintett az öt év elteltétől.

„SOCIAL-ONE” KONGRESSZUS

SOCIAL
ONE

A Fokoláre Mozgalom nemzetközi szociológiai kongresszust rendezett Castelgandolfóban „Társadalmi kapcsolatok és testvériség: paradoxon vagy alátámasztható modell?” címmel. A kongresszus résztvevőihöz intézett üzenetében Chiara Lubich a testvériség jelentőségéről szól: „Karizmánk a lelki alapot – mely egyben antropológiai, szociológiai, és politikai kategória – a testvériségben fedezi fel... A testvéri szeretet minde-

nütt pozitív társadalmi kapcsolatokat teremt, így igazságosabbá, szolidárisabbá és boldogabbá tudja tenni a közösséget.”

Szociológiai szemszögből került bemutatásra a kameruni bangwák és az egység karizmájának a találkozása. A bangwa nép királyi családjából származó Ndi Assah ezt mondta: „A bangwa nép és a Fokoláre Mozgalom kölcsönhatásából láthatjuk, hogy a szociális és kulturális különbségek, ha összhangba kerülnek, nem elválasztják, hanem népeinket nagymértékben közelítik egymáshoz.”

A szociális munkásokból, családgondozókból, egyetemi hallgatókból álló magyar küldöttség egyik tagja így összegezte benyomását: „Az egyetemes testvériség nem utópia, nem egy szép és hön áhított, de megvalósíthatatlan vágy, hanem valóság, és egyre jobban utat tör magának a történelemben!”

KARIZMÁK ÜNNEPE MÁRIAREMETÉN

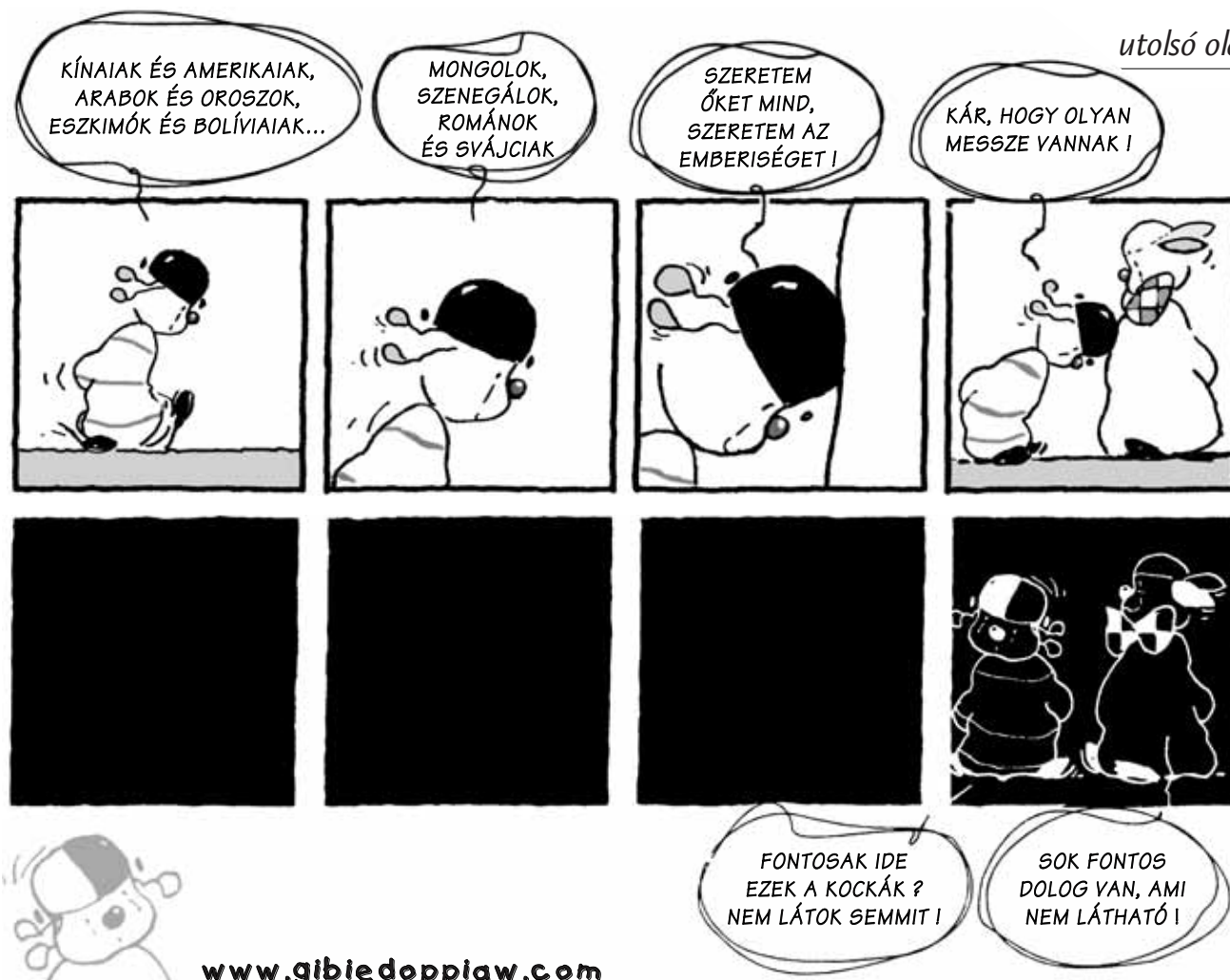
Pünkösdhétfőn, a máriaremetei kegytemplom kertjében tizenegyedik al-

kalommal került megrendezésre a „Karizmák Ünnepe” – minden borús előrejelzés ellenére, idén is szép időben. Plébániák, szerzetesrendek, egyházi mozgalmak, ifjúsági csoportok mutatkoztak be az odalátogató mintegy öthatezer embernek, és egymásnak. A játszóháztól a kézműves foglalkozásokig, a közösségek bemutatkozásától a színpadi programokig, gazdag műsor várt minden érdeklődőt. Itt volt alkalom meglátogatni az ismerősöket, s új barátságokat szőni.

Valóban, ez az ünnep a közösség megtapasztalása volt, ami „Európa reménye”, mondta a délutáni szentmisét bemutató Erdő Péter bíboros. „Különös örömmel jártam végig most a Karizmák Ünnepének a sátrait itt, Máriaremetén – mondta. Örültem annak, hogy több a sátor, mint az előző években... Évek munkája és tapasztalata van ezek mögött: a gyerekekkel való törődés, a közös játék... Lehetett érzékelni azt is, hogy az idősekkel és a felnőttekkel is megvan a kapcsolódás...”

Lőrincz Szabóné

www.gibiedoppiaw.com

KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő a teljes mondat: „Az igazi szeretet sosem fél attól, ...” (függőleges 1. a hozzátartozó vízszintessel – zárt betűk a megfejtendő mondatban: A, L, D).

Vízszintes: 1. Hóval borított. 6. Bányavárosunk volt. 10. Az óra részei. 12. Az első úrhajós. 13. Foszfor és kálium vegyjele. 14. Ittrium vegyjele. 15. Oxigén 3 atomos változata. 16. Riad. 18. Tanulóvezető. 19. Fél nóta. 20. Üres lét. 21. Mária becézve. 22. Hölgy párja. 24. Francia nem. 25. Latin köszöntés. 27. Elborít, takar. 29. Dőlő. 33. Szellemességeket mondani. 37. Majdnem lóg. 38. Az állatok királya. 39. Estélyi ruha körgallérja. 41. Francául tieitek. 42. Krajcár rövidítve.

Függőleges: 2. Menyasszony. 3. Vasúti kocsi. 4. Harcias, bátor nő. 5. Dörzsölő szer. 6. Tétel. 7. Vissza álló víz. 8. Lándzsaszerű szűrő fegyver. 9. Vörössárga festék. 11. Írásra használt oldat. 16. Lám. 17. Pest megyei község. 23. Rázogat. 26. Szavaz. 28. Görög betű. 30. Súlymérték. 31. L, Z, L. 32. Kevert kánon. 34. Ortodox pap. 35. Inté. 36. Golgotai felirat. 40. Peti egyenműi.

1	2	3	4	5		6	7	8	9	
10					11					
12								13		
14		15					16			17
18		19		20			21			
22	23		24		25	26				
27		28			29	30	31	32		
33			34		35					36
37			38							
39		40			41				42	
A → L D										

A májusi szám rejtvényének helyes megfejtése: „A jövő azoké, akik szeretnek, nem pedig azoké, akik gyűlölnek.”

Kékony János műve

A szeretet forrása

A házasságkötés által a férfi és a nő már nem két test többé, hanem egy testté válik. A válás – ilyen egyesülést követően – öngyilkosságot jelent, önmagunk széthasítását. Ez maga a halál.

Csak a szeretet eggyé olvasztó áramlása képes a házastársak egységét megőrizni: az a szeretet, amely Isten szeretetéből ered, és amely felette áll a természet változásának és az ember hangulatainak.

Az életemre visszatekintve azt mondhatom, hogy a házasság sikere attól függ, hogy milyen mértékben tudja kibontakoztatni ezt a szeretetet. Értéke mindenekelőtt ebben áll, nem pedig a bankbetétekben, a jólétben, a sikerben, és még csak nem is a kellemes, tetszetős külsőben. Meghal a szerelem, ha a szeretettel összetévesztett testi vonzalom elmúltával, elillan a szerelmet éltető lélek.

Szeretni egymást mindennap egyre jobban, nem szóvá téve a hibákat, nem felemlítve a sérelmeket, mindig megbocsátva, és mindig újra felszítva egymás iránt a szeretetet... Így az élet örömmé válik. Hiszen mire jó a közömbösség és az önzés? Arra, hogy pokollá tegye életünket itt a földön.

Az a férj és feleség, aki csak vesztegeti idejét, ahelyett, hogy szeretné egymást, két olyan teremtmény, aki a halálra pazarolja életét. Ha ellenben szeretik egymást, Isten eljön közéjük. És így otthonuk az öröm otthonává válik, még a legsúlyosabb megpróbáltatások közepette is.

Igino Giordani gondolataiból